DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

31 sierpnia — Nr. 24 — Rok 1934.

Cena numeru pojedyńczego 75 gr, z przesyłką zwyczajną 90 gr, poleconą 1 zł 30 gr. Prenumerata kwartalna 6 zł. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m szpalty redakcyjnej 40 gr, tabelaryczne i cyfrowe 80 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3, Tel. redakcji Min. Sk. 12.12.29, tel. Administracji Min. Sk. 11.05.08.

Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P.K.O. Nr. 30305.

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

Wyszły z druku Nr. Nr. 73, 74 i 75 Dziennika Ustaw, zawierające m. in.:

Nr. 73 poz. 697—Prowizoryczne porozumienie handlowe między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Czechosłowacką z dnia 6 października 1933 r.

Nr. 73 poz. 698—Porozumienie między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Czechosłowacką w formie wymiany not z dnia 30 listopada i 13 grudnia 1933 r. w sprawie przedłużenia prowizorycznego porozumienia handlowego z dnia 6 października 1933 r.

Nr. 74 poz. 701—Porozumienie celne między Rzecząpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką w formie wymiany not z dnia 14 października 1933 r., 31 października 1933 r., 15 listopada 1933 r. i 30 listopada 1933 r.

Nr. 74 poz. 702—Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 1 sierpnia 1934 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o opłatach za analizy, wykonane w Państwowym Zakładzie Higjeny.

Nr. 74 poz. 703—Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 8 sierpnia 1934 r. w sprawie regulaminu wyborczego do rad powiatowych.

284.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: SKARBU, PRZEMYSŁU I HANDLU ORAZ ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 26 lipca 1934 roku

o przedłużeniu terminu ważności rozporządzenia z dnia 9 stycznia 1934 r. w sprawie zwrotu cła przy wywozie spirytusu etylowego.

Na podstawie art. 7 pkt. d) ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1. Termin ważności rozporządzenia Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 9 stycznia 1934 r. w sprawie zwrotu cła przy wywozie spirytusu etylowego (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 93) przedłuża się do dnia 29 października 1934 r.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 sierpnia 1934 r.

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Zawadzki.*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *H. Floyar Rajchman.*

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
(—) *J. Poniatowski.*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dn. 20 sierpnia 1934 r. Nr. 73, poz. 699).

285.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 16 sierpnia 1934 r.

w sprawie znaczków stemplowych.

Na podstawie art. 176 (ustępu drugiego) ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 41, poz. 413) zarządzam co następuje:

§ 1. Znaczki stemplowe wartości 40 zł, sporządzone według wzoru, opisanego w obwieszczeniu Ministra Skarbu z dnia 20 czerwca 1924 r. (Monitor Polski Nr. 142, poz. 412), jak również znaczki stemplowe wartości 50 zł, 40 gr i 30 gr, sporządzone według wzorów, opisanych w § 23 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 842), mogą być używane tylko do końca września 1934 r. Znaczki takie, nie użyte celem uiszczenia opłaty stemplowej, zostaną wymienione na znaki stemplowe, będące w obiegu, w razie przedstawienia ich do wymiany w czasie od dnia 15 września do 15 października 1934 r. Przytem mają zastosowanie §§ 90 — 93 powołanego rozporządzenia z dnia 10 października 1932 r. w brzmieniu § 1 (punktu 29) rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 9 grudnia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 103, poz. 797).

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Zawadzki.*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dn. 28 sierpnia 1934 r. Nr. 75, poz. 709).

286.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 18 sierpnia 1934 r.

w sprawie utraconych obligacyj 6% pożyczki wewnętrznej.

Na podstawie art. 13 i 14 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 5 września 1933 r. o wypuszczeniu pożyczki wewnętrznej (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 503) zarządzam co następuje:

§ 1. (1) Właściciel utraconej obligacji Pożyczki Narodowej może wystąpić do Urzędu Długów Państwa z pisemnym wnioskiem o jej

unieważnienie i wydanie mu obligacji nowej tejże wartości imiennej.

(2) Za właściciela obligacji uważa się osobę, która w charakterze właściciela danej obligacji jest zapisana w ewidencji Urzędu Długów Państwa.

(3) Wniosek o unieważnienie obligacji powinien zawierać przedstawienie okoliczności, w jakich obligacja została utracona.

§ 2. (1) Po otrzymaniu wniosku, odpowiadającego wymaganiom postanowień § 1, Urząd Długów Państwa ogłasza w „Monitorze Polskim" dwukrotnie w odstępie tygodniowym o zgłoszeniu takiego wniosku, wzywając posiadacza lub inne osoby, roszczące sobie prawa do objętej wnioskiem obligacji, aby przed upływem trzech miesięcy od daty drugiego ogłoszenia okazali tę obligację Urzędowi Długów Państwa lub też zgłosili przeciwko jej unieważnieniu umotywowany sprzeciw.

(2) Jeżeli w ciągu terminu, ustanowionego w ustępie (1) paragrafu niniejszego, nikt nie zgłosi się z obligacją ani nie wniesie sprzeciwu, Urząd Długów Państwa unieważni obligację, ogłosi o unieważnieniu jej w „Monitorze Polskim" i wyda wnioskodawcy nową obligację tejże wartości imiennej bez kuponów.

(3) W razie zgłoszenia sprzeciwu strony będą odesłane na drogę sądową.

(4) Nowa obligacja, wydana wzamian unieważnionej, będzie wystawiona na nazwisko subskrybenta obligacji unieważnionej, przyczem, o ile były dokonane przelewy, Urząd Długów Państwa stwierdzi z urzędu na nowej obligacji ostatni przelew; stwierdzenie powyższe zastępuje formalny przelew, dokonany za zgodą Komisarza Generalnego Pożyczki Narodowej.

§ 3. Koszty, związane z unieważnieniem utraconej obligacji i wydaniem nowej, ustali Komisarz Generalny Pożyczki Narodowej.

§ 4. Podania w sprawach, unormowanych rozporządzeniem niniejszem, wolne są od opłat stemplowych.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Zawadzki.*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dn. 28 sierpnia 1934 r. Nr. 75, poz. 710).

287.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 8 sierpnia 1934 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Ministrem Komunikacji w sprawie przywozu z zagranicy niektórych zwierząt, surowców i przetworów pochodzenia zwierzęcego.

Na podstawie art. 11 i 112 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 673) zarządza się co następuje:

§ 1. Zezwala się na przywóz z zagranicy, pod warunkami, określonemi w rozporządzeniu niniejszem, następujących przedmiotów:

1) wszelkiego rodzaju ryb morskich i raków, przyczem za ryby morskie nie uważa się ryb słodko-wodnych, chociażby pochodziły one z połowów morskich,

2) tranu i tłuszczu ryb, wielorybów i innych zwierząt morskich,

3) pierza i puchu,

4) pranej lub wywapnionej wełny,

5) suchej sierści królików, zajęcy i wielbłądów,

6) suchych skór królików i dzikich zwierząt,

7) garbowanych skór futrzanych,

8) wygotowanych lub wywapnionych albo poddanych działaniu pary sierści, szczeciny, włosia, włosienia i odpadków skór,

9) zupełnie suchych kopyt, racic, rogów i części rogów,

10) prasowanych racic, kopyt i rogów,

11) mąki kopytowej, racicowej i rogowej.

Przy przewozie kolejami przedmiotów, budzących odrazę i wydzielających woń przykrą (pkt. 8 i 9), powinny być stosowane przepisy, obowiązujące dla przewozu tych przedmiotów. Przedmioty, wymienione w pkt. 3 — 6 poprzedniego ustępu, powinny być w szczelnych workach lub innem szczelnem opakowaniu.

§ 2. Przesyłki, zawierające przedmioty, wymienione w pkt. 9, 10 i 11 § 1, powinny być zaopatrzone w świadectwo miejsca pochodzenia, wystawione przez państwowego lub przez państwo upoważnionego lekarza weterynaryjnego państwa, z którego przedmioty przesyłki pochodzą.

Świadectwo miejsca pochodzenia przedmiotów, wymienionych w pkt. 9 i 10 § 1, powinno stwierdzać:

a) że przedmioty przesyłki pochodzą ze zwierząt, wolnych od zaraźliwych chorób zwierzęcych,

b) że w miejscu pochodzenia przedmiotów przesyłki w ciągu ostatnich 14 dni nie zachodziły wypadki wąglika, oraz

c) że przedmioty przesyłki nie pozostawały po ich przerobieniu (wygotowaniu, wywapnieniu, poddaniu działaniu pary, wysuszeniu) w styczności z osobami lub rzeczami, mogącemi być rozsadnikami zarazy.

Świadectwo miejsca pochodzenia przedmiotów, wymienionych w pkt. 11 § 1, powinno stwierdzać, że przedmioty przesyłki odpowiadają warunkom, określonym w pkt. c) poprzedniego ustępu.

W świadectwie powinno być podane oznaczenie towaru lub poszczególnych jego colli, umożliwiające stwierdzenie tożsamości towaru.

Świadectwo powinno posiadać oprócz tekstu w języku kraju pochodzenia, również tekst w języku polskim lub francuskim, w razie zaś braku takiego świadectwa — uwierzytelnione tłumaczenie na język polski lub francuski.

§ 3. Przywóz z zagranicy przedmiotów, wymienionych w § 1, odbywa się przez graniczne stacje wejściowe, przy których znajdują się urzędy celne I klasy; przez inne stacje wejściowe może się odbywać wyjątkowo i to za każdorazowem zezwoleniem Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 4. Przepisy rozporządzenia niniejszego nie naruszają postanowień rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 24 marca 1928 r. w sprawie wprowadzania (przywozu) i przeprowadzania (przewozu) zwierząt, surowców i przetworów pochodzenia zwierzęcego, paszy objętościowej oraz niektórych przedmiotów z obszarów Związku Socjalistycznych Republik Rad, Łotwy i Litwy (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 411).

§ 5. Przepisy rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 4 września 1929 r. w sprawie wprowadzania (przywozu) i przeprowadzania (przewozu) z zagranicy niektórych zwierząt, surowców i przetworów pochodzenia zwierzęcego (Dz. U. R. P. Nr. 76, poz. 572) z chwilą wejścia w życie rozporządzenia niniejszego tracą moc w przedmiocie, objętym tem rozporządzeniem.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:

(—) *J. Poniatowski.*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dn. 28 sierpnia 1934 r. Nr. 75, poz. 704).

288.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 8 sierpnia 1934 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Ministrem Komunikacji w sprawie przewozu z zagranicy przez terytorjum polskie ryb, raków i innych skorupiaków oraz surowców i przetworów, pochodzenia zwierzęcego.

Na podstawie art. 11 i 112 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 673) zarządza się co następuje:

§ 1. Zezwala się na przewóz z zagranicy kolejami przez terytorjum polskie pod warunkami, określonemi w rozporządzeniu niniejszem, wszelkiego rodzaju ryb, raków i innych skorupiaków oraz surowców i przetworów pochodzenia zwierzęcego.

Rozporządzenie niniejsze nie obejmuje mięsa i jego przetworów z **wyjątkiem jelit** i tłuszczów skażonych.

§ 2. Przesyłki skór surowych, ich odpadków i jelit powinny być zaopatrzone w świadectwa miejsca pochodzenia, wystawione przez państwowego lub przez państwo upoważnionego lekarza weterynaryjnego państwa, z którego przesyłki pochodzą.

Świadectwo miejsca pochodzenia dla skór surowych i dla ich odpadków powinno stwierdzać:

a) że skóry surowe lub ich odpadki, pochodzą ze zwierząt wolnych od zaraźliwych chorób zwierzęcych,

b) że w miejscu pochodzenia skór surowych lub ich odpadków w ciągu ostatnich 14 dni nie zachodziły wypadki wąglika.

Świadectwo miejsca pochodzenia dla jelit powinno stwierdzać:

a) że jelita pochodzą ze zwierząt, poddanych ubojowi w rzeźniach, pozostających pod stałym nadzorem lekarza weterynaryjnego, i że zwierzęta, z których jelita pochodzą, zostały przed ubojem i po uboju urzędowo zbadane przez lekarza weterynaryjnego i mięso uznane za zdatne do spożycia bez ograniczeń,

b) że jelita nie miały styczności ze zwierzętami podejrzanemi lub przedmiotami, które mogą być rozsadnikami zarazy.

W świadectwach powinno być podane oznaczenie towaru lub poszczególnych jego colli, umożliwiające stwierdzenie tożsamości towaru.

Jeżeli skóry surowe, ich odpadki lub jelita pochodzą z większej przesyłki, zamiast świadectwa miejsca pochodzenia może być przedstawione urzędowe zaświadczenie władzy rządowej państwa, w którem przesyłka została przeładowana, stwierdzające, że skóry surowe, ich odpadki lub jelita pochodzą z większej przesyłki, zaopatrzonej w świadectwo miejsca pochodzenia, stwierdzające okoliczności, określone w ustępie 1 i 2 lub 3 paragrafu niniejszego.

Świadectwo powinno posiadać tekst w języku polskim lub francuskim, a w razie braku takiego tekstu — uwierzytelnione tłumaczenie na język polski lub francuski.

§ 3. Na stacji wejściowej państwowy lub przez Państwo upoważniony lekarz weterynaryjny na żądanie i odpowiedzialność osób zainteresowanych powinien wydać odpowiednie zaświadczenie dla przesyłek cząstkowych, pochodzących z przesyłki większej, na podstawie ogólnego świadectwa miejsca pochodzenia kraju pochodzenia większej przesyłki.

Zaświadczenie takie powinno zawierać odpis świadectwa miejsca pochodzenia i zdrowotności przesyłki większej oraz stwierdzenie, że przesyłka cząstkowa pochodzi z tej przesyłki.

§ 4. Przesyłki powinny być zaopatrzone w zezwolenie na przewóz przez obszar państwa dalszego przewozu lub na wwóz do obszaru państwa przeznaczenia, jeżeli państwa te graniczą bezpośrednio z Polską. Zezwolenie powinno być albo dołączone do kolejowego listu przewozowego, z uczynieniem o tem wzmianki w miejscu, przeznaczonem na tego rodzaju wzmianki i oświadczenia, albo też złożone w granicznym wejściowym urzędzie celnym danego państwa, o czem również powinna być uczyniona wzmianka w liście przewozowym. Wspomniane wyżej zezwolenie nie jest wymagalne w tych tylko przypadkach, gdy dany kraj dalszego przewozu lub kraj przeznaczenia przesyłki zobowiązał się do przyjmowania tego rodzaju przesyłek bez specjalnych ograniczeń przewozowych lub przywozowych.

Przewozowi przez polski obszar celny nie będzie stał na przeszkodzie w poszczególnych przypadkach brak, przy kolejowym liście przewozowym, zezwolenia weterynaryjnego na przewóz lub wwóz, wymienionego w ustępie 1 paragrafu niniejszego, jak nie mniej brak wzmianki w liście przewozowym o miejscu złożenia brakujących dokumentów, jeżeli nadawca zamieści w liście przewozowym oświadczenie, iż w przypadku niedostarczenia na czas zezwolenia przewozu przez obszar Państwa dalszego przewozu lub zezwolenia na wwóz do obszaru Państwa przeznaczenia przesyłka będzie cofnięta zagranicę zarządzeniem nadawcy, udzielonem przez stację nadania, na jego (nadawcy) koszt i odpowiedzialność.

§ 5. Przesyłki całowagonowe powinny być zaopatrzone w plombę urzędu celnego stacji wejściowej, umieszczoną na wagonie.

Mniejsze przesyłki powinny być w szczelnem opakowaniu, uniemożliwiającem otwarcie się, wyciekanie, wysiąkanie lub wypadanie towaru.

Przy przewozie przedmiotów budzących odrazę, wydzielających woń przykrą, powinny być stosowane przepisy, obowiązujące dla przewozu tych przedmiotów.

§ 6. Wyładowywanie i przeładowywanie towaru podczas przewozu jest wzbronione.

W przypadku koniecznej potrzeby można przeładować przesyłkę tylko pod nadzorem państwowego lub przez państwo upoważnionego lekarza weterynaryjnego na koszt wysyłającego.

§ 7. Gdyby zachodziły wątpliwości co do zdrowotności przesyłek lub co do spełnienia wyżej określonych warunków, przesyłki mogą być poddane badaniu przez państwowego lub przez państwo upoważnionego lekarza weterynaryjnego na stacji wejściowej przed dopuszczeniem do przewozu przez terytorjum polskie.

§ 8. Przewóz z zagranicy zwierząt i przedmiotów, wymienionych w § 1, odbywa się przez graniczne stacje wejściowe, przy których znajdują się urzędy celne I klasy; przez inne stacje wejściowe przewóz może się odbywać wyjątkowo i to za każdorazowem zezwoleniem Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 9. Przepisy rozporządzenia niniejszego nie naruszają postanowień rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 24 marca 1928 r. w sprawie wprowadzania (przywozu) i przeprowadzania (przewozu) zwierząt, surowców i przetworów pochodzenia zwierzęcego, paszy objętościowej oraz niektórych przedmiotów z obszarów Związku Socjalistycznych Republik Rad, Łotwy i Litwy (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 411).

§ 10. Przepisy rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 4 września 1929 r. w sprawie wprowadzania (przywozu) i przeprowadzania (przewozu) z zagranicy niektórych zwierząt, surowców i przetworów pochodzenia zwierzęcego (Dz. U. R. P. Nr. 76, poz. 572) z chwilą wejścia w życie rozporządzenia niniejszego tracą moc w przedmiocie, objętym tem rozporządzeniem.

§ 11. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
(—) *J. Poniatowski.*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dn. 28 sierpnia 1934 r. Nr. 75, poz. 705).

289.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 9 sierpnia 1934 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy o państwowym podatku dochodowym.

Na podstawie art. 211 § 2 Ordynacji Podatkowej z dnia 15 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 346) ogłaszam jednolity tekst ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z 1925 r. Nr. 58, poz. 411) z uwzględnieniem zmian i uzupełnień, wprowadzonych:

1) ustawą z dnia 29 października 1920 r. o spółdzielniach w brzmieniu obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 16 czerwca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 55, poz. 495);

2) ustawą z dnia 7 listopada 1931 r. o zmianie niektórych postanowień ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr. 101, poz. 771);

3) art. 2 ustawy z dnia 17 marca 1932 r. o zmianie niektórych przepisów ustaw, dotyczących finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 25, poz. 223);

4) rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 października 1932 r. o zmianie niektórych postanowień ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr. 91, poz. 767);

5) ustawą z dnia 23 marca 1933 r. o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorjalnego (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 294);

6) Ordynacją Podatkową z dnia 15 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 346);

7) ustawą z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznem (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 396)

oraz z nową numeracją artykułów.

Podany w załączniku tekst ustawy obowiązuje od dnia 1 października 1934 r.

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

Załącznik do obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 9 sierpnia 1934 r. (poz. 715).

U S T A W A

o państwowym podatku dochodowym.

D Z I A Ł I.

Osoby obowiązane do opłacania podatku.

Art. 1.

Państwowy podatek dochodowy opłacają:

1) Osoby fizyczne, mające na obszarze Rzeczypospolitej miejsce zamieszkania lub przebywające na tym obszarze dłużej niż rok, od całego dochodu.

2) Osoby fizyczne, bez względu na ich miejsce zamieszkania lub pobytu, o ile na obszarze Państwa:

a) posiadają nieruchomości, wierzytelności zahipotekowane na nieruchomościach, majątki, przywiązane do tegoż obszaru fideikomisem lub innemi przepisami prawnemi;

b) wykonywają przedsiębiorstwa handlowe i przemysłowe albo są wspólnikami takich przedsiębiorstw, przyczem posiadania akcyj, udziałów i podobnych papierów wartościowych nie należy uważać za udział w przedsiębiorstwie;

c) pobierają dochody w postaci tantjem;

d) pobierają płacę lub emeryturę, wypłaconą bądź przez służbodawców prywatnych, bądź z funduszów Państwa, związków samorządowych, oraz innych tego rodzaju funduszów publicznych — tylko od dochodu z tych źródeł (ustęp 2, punkty a, b, c i d).

3) Osoby fizyczne, nie mające miejsca zamieszkania na obszarze Rzeczypospolitej, lecz przebywające na tym obszarze chociażby mniej niż rok dla zarobku albo wykonywania czynności handlowych lub przemysłowych, — od dochodu osiągniętego w tymże czasie na wspomnianym obszarze.

4) Spadki wakujące (nie objęte).

5) Osoby prawne:

a) których zarząd znajduje się na obszarze Rzeczypospolitej — od całego dochodu;

b) inne — od dochodu, osiągniętego na obszarze Rzeczypospolitej ze źródeł, wymienionych w ustępie 2 punkty a) i b).

Art. 2.

Opodatkowaniu podlegają wymienione w art. 1 osoby fizyczne, spadki wakujące (nie objęte) i osoby prawne, których dochód roczny przekracza 1.500 zł.

Przedmiot opodatkowania.

Art. 3.

Opodatkowaniu podlegają dochody:

1) z nieruchomości gruntowej własnej, posiadanej, użytkowanej lub dzierżawionej;

2) z budynków;

3) a) z przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych;

b) z zajęć zawodowych i wszelkich innych zatrudnień o celach zarobkowych;

4) z tantjem;

5) z kapitałów pieniężnych i praw majątkowych;

6) z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę;

7) z wszelkiego rodzaju źródeł dochodu, nie wymienionych w ust. 1 — 6 niniejszego artykułu.

Wymienione dochody, z wyjątkiem dochodów z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, podlegają łącznemu opodatkowaniu na podstawie przepisów Działu I niniejszej ustawy.

Dochody z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę podlegają opodatkowaniu na podstawie przepisów Działu II niniejszej ustawy; dochody te, o ile wypłacane są na obszarze obcego państwa, podlegają opodatkowaniu na podstawie przepisów Działu I ustawy, jednak według skali art. 43, przyczem do tych dochodów nie stosuje się odliczeń z art. 10, tudzież zwyżek i zniżek podatkowych z art. 26, 27 i 29.

Art. 4.

Dochód osób fizycznych (art. 1 ust. 1) z nieruchomości i stałych przedsiębiorstw, znajdujących się poza obszarem Rzeczypospolitej, jak również dochód z tantjem oraz dochód z płac służbowych i emerytur z funduszów innego państwa, obcych związków samorządowych oraz innych tego rodzaju funduszów publicznych wyłącza się od opodatkowania, o ile będzie udowodnione, że podlega tam podatkowi tego samego rodzaju i jeżeli właściwe obce państwo postępuje według zasad wzajemności co do takich samych dochodów ze źródeł tutejszych.

Zwolnienia od podatku.

Art. 5.

Od podatku dochodowego wolni są:

1) uwierzytelnieni przy Rządzie Rzeczypospolitej zastępcy obcych państw oraz przydani im urzędnicy i osoby, pozostające u nich w służbie, o ile są cudzoziemcami, z wyjątkiem podatku od dochodu ze źródeł, wymienionych w art. 1 ust. 2;

2) inne osoby, którym na podstawie układów międzypaństwowych lub wogóle według zasad prawa międzynarodowego służy prawo do zwolnienia od podatku dochodowego, z wyjątkiem podatku od dochodów ze źródeł, wymienionych w art. 1 ustęp 2;

3) weterani powstań 1831, 1848 i 1863 roku, co do pensyj, pobieranych na mocy obowiązujących ustaw;

4) osoby, pobierające ze Skarbu pensje i dodatki, przywiązane do odznaczeń za waleczność, za rany i t. p., co do tych pensyj i dodatków;

5) szeregowi Wojsk Polskich co do ich żołdu w służbie czynnej, łącznie ze wszystkiemi dodatkami;

6) oficerowie, duchowni i urzędnicy wojskowi w czasie wojny, należący do oddziałów, postawionych na stopie bojowej, co do uposażenia wypłacanego z etatu wojennego;

7) Państwo i związki samorządowe;

8) osoby prawne, których dochody są obracane w całości na cele ogólnej użyteczności, naukowe, oświatowe, kulturalne, wyznaniowe i dobroczynne;

9) kółka rolnicze, należące do związków rewizyjnych lub Związku Ekonomicznego kółek rolniczych, a mające charakter spółdzielni (ustawa z dnia 29 października 1920 r. Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 55, poz. 495), wolne są od podatku dochodowego do końca roku 1929. Po upływie tego terminu kółka te będą opodatkowane jak spółdzielnie, wymienione w art. 10 część pierwsza ustęp 6.

Pojęcie dochodu.

Art. 6.

Za dochód uważa się sumę wszystkich przychodów w pieniądzach lub wartościach pieniężnych, otrzymanych z poszczególnych źródeł, wymienionych w art. 3, po strąceniu kosztów osiągnięcia, zachowania i zabezpieczenia tych przychodów, łącznie z corocznem prawidłowem odpisaniem na zużycie budynków, maszyn i wszelkiego rodzaju martwego inwentarza, oraz po potrąceniu strat częściowych lub całkowitych w przedmiotach, podlegających zużyciu i służących do osiągnięcia dochodu, o ile odpisań na zużycie oraz strat nie uwzględniono już w kosztach wyżej wymienionych.

Do kosztów osiągnięcia przychodów zalicza się koszty wyżywienia członków rodziny podatnika, stale pracujących w jego gospodarstwie rolnem lub leśnem, albo w jego przedsiębiorstwie handlowem lub przemysłowem.

W razie, gdy okaże się wątpliwość co do wysokości odpisań za zużycie, w niniejszym artykule wymienionych, należy odpowiednie sumy ustalić przez znawców (biegłych).

Art. 7.

Nie uważa się za dochód, podlegający opodatkowaniu: 1) nadzwyczajnych przychodów w postaci spadków, legatów, darowizn, posagów, kapitałów, wypłaconych za ubezpieczenie życia, o ile te przychody nie stanowią perjodycznych wpływów; 2) wpływów wskutek częściowego lub całkowitego spieniężenia majątków; 3) zysków, wynikających ze sprzedaży przedmiotów majątkowych, o ile sprzedaż nie nastąpiła w wykonywaniu przedsiębiorstwa zarobkowego lub interesu spekulacyjnego; 4) wygranych loteryjnych i losowych; 5) wpłat z tytułu umarzania wierzytelności i 6) wogóle takich przychodów, które stanowią zwiększenie lub zwrot majątku, lecz nie stanowią dochodu.

Art. 8.

Z przychodów, osiągniętych z poszczególnych źródeł, nie mogą być potrącone:

1) wydatki na powiększenie lub ulepszenie źródła dochodu;

2) wydatki na umorzenie długów, kapitałów, włożonych w przedsiębiorstwo przez uczestników i na pokrycie strat za ubiegłe lata;

3) wydatki na prowadzenie gospodarstwa domowego podatnika i na utrzymanie członków jego rodziny;

4) procenty od własnego kapitału, włożonego w gospodarstwo lub przedsiębiorstwo podatnika;

5) wydatki na osiągnięcie dochodu ze źródeł, zagranicą położonych, a na mocy tej ustawy nie podlegających opodatkowaniu;

6) inne wydatki i straty, nie związane z osiągnięciem dochodu.

Art. 9.

Jeżeli przy obliczaniu dochodu z różnych źródeł, wskazanych w art. 3, okaże się w jednem przewyżka wpływów nad wydatkami, a w drugiem straty, to w celu ustalenia wysokości dochodu oblicza się oddzielnie sumę przewyżek i sumę strat i tę ostatnią potrąca się z pierwszej.

Odliczenia.

Art. 10.

Od ogólnego dochodu należy odliczyć:

1) odsetki od długów;

2) wartość pieniężną rent i trwałych ciężarów, opartych na tytułach prawnych;

3) obowiązujące podatnika na mocy prawa lub umowy opłaty za siebie i za członków jego rodziny do kas zapomogowych, emerytalnych, ubezpieczalni społecznych, ubezpieczeń od nieszczęśliwych wypadków i pogrzebowych, o ile te opłaty łącznie nie przekraczają 300 zł rocznie za każdą ubezpieczoną osobę;

4) premje, wpłacane przez podatnika od ubezpieczeń na wypadek śmierci lub na dożycie, o ile nie przekraczają: a) na rachunek samego podatnika 300 zł rocznie, b) na rachunek zaś podatnika i członków rodziny, będących na jego utrzymaniu, łącznie 600 zł rocznie;

5) bezpośrednie podatki państwowe i samorządowe, przymusowe lub ustawowe świadczenia pieniężne oraz bezpłatne świadczenia przymusowe innego rodzaju na cele publiczne, z wyjątkiem państwowego podatku dochodowego, podatku specjalnego od tantjem, tudzież nadzwyczajnej daniny państwowej (ustawa z dnia 16 grudnia 1921 r.—Dz. U. R. P. z 1922 r. Nr. 1, poz. 1) i podatku od wzbogacenia się, które ujawniło się przez nabycie nieruchomości i przez spłatę długów hipotecznych (ustawa z dnia 31 marca 1922 r.—Dz. U. R. P. Nr. 30, poz. 238), oraz daniny lasowej (ustawa z dnia 6 lipca 1923 r.—Dz. U. R. P. Nr. 87, poz. 676) i podatku majątkowego (ustawa z dnia 11 sierpnia 1923 r.—Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 746);

6) w spółdzielniach, działających na zasadzie ustawy z dnia 29 października 1920 r. (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 55, poz. 495), które należą do związków rewizyjnych, wymienionych w art. 66 i 70 tejże ustawy, posiadających na podstawie art. 68 tejże ustawy prawa rewizji, — sumy nadwyżek bilansowych (zyski bilansowe), pochodzące z obrotów z członkami, o ile spółdzielnie te faktycznie i statutowo działają wśród swych członków, lub jeżeli rozszerzają wprawdzie działalność swoją i na osoby, nie będące członkami, ale przelewają przypadające na nieczłonków nadpłaty i zwroty w całości do funduszów, niepodlegających podług statutu podziałowi między członków.

Wszystkie powyżej wymienione odliczenia mogą być dokonane o tyle, o ile wydatki na nie faktycznie poniesione zostały. Wydatki, wspomniane w ustępach 1 i 2 niniejszego artykułu, odlicza się tylko o tyle, o ile ciążą na źródłach dochodu, podlegającego podatkowi i pozostają w związku gospodarczym z temi źródłami.

Procenty i perjodyczne świadczenia podatnika na korzyść członków rodziny mogą być uwzględnione tylko pod warunkiem, jeżeli otrzymujący te procenty lub świadczenia członek rodziny jest opodatkowany odrębnie podatkiem dochodowym.

Opodatkowanie członków rodziny i wspólnych dochodów.

Art. 11.

O ile głowie rodziny służy prawo rozporządzania dochodami ze źródeł, należących do członków rodziny, lub też prawo użytkowania tych dochodów, to dochody członków rodziny dolicza się do dochodów głowy rodziny.

Jeżeli jednak dochód członków rodziny osiągnięty został ze źródeł, wymienionych w ustępie 3 p. b i 6 art. 3 niniejszej ustawy, wówczas co do tego dochodu członkowie rodziny podlegają oddzielnemu opodatkowaniu.

Art. 12.

Dochody z udziałów we wspólnej własności, wspólnem posiadaniu lub użytkowaniu opodatkowuje się osobno dla każdego uczestnika, w stosunku do jego udziału. Przy udziałach, których wysokości nie można określić, uczestnictwo przyjmuje się w równych częściach.

Podstawa opodatkowania.

Art. 13.

Opodatkowaniu podlegają dochody, osiągnięte w ostatnim roku kalendarzowym lub w ostatnim roku operacyjnym, względnie gospodarczym, poprzedzającym rok podatkowy.

Art. 14.

Wartość pieniężną dochodów w naturze oblicza się według przeciętnych cen z roku ubiegłego w miejscu, gdzie znajduje się źródło tych dochodów.

Dochody z poszczególnych źródeł.

Art. 15.

Za dochód z gruntów, pozostających we własnym zarządzie, uważa się rzeczywiście osiągnięty czysty przychód z całego rolnego i leśnego gospodarstwa, jako też z produkcji i uprawnień, mających związek gospodarczy z posiadłością gruntową, łącznie z wartością pieniężną produktów, użytych w gospodarstwie domowem podatnika. Przy wydzierżawionych posiadłościach gruntowych lub prawach, z temi posiadłościami związanych, za dochód uważa się rzeczywiście otrzymany czynsz dzierżawny wraz z wartością pieniężną wszelkich świadczeń ze strony dzierżawcy i korzyści, zastrzeżonych na rzecz właściciela, po uwzględnieniu potrąceń, które wpływają na zmniejszenie czynszu dzierżawnego. Dochód z gruntów dzierżawionych ustala się w sposób, wskazany dla gruntów we własnym zarządzie, po potrąceniu jednak z tego dochodu czynszu dzierżawnego oraz innych świadczeń w pieniądzach i w naturze, obciążających dzierżawcę na korzyść właściciela.

Przy obliczaniu ogólnego dochodu z gospodarstw rolnych poniżej 15 ha użytkowego gruntu, położonych w odległości ponad 5 km od granicy miast z ludnością wyżej 100.000 mieszkańców, przyjmuje się dochód w wysokości, nie przekraczającej wartości 4 centnarów metrycznych żyta z 1 ha gruntu po cenach przeciętnych w roku osiągnięcia dochodu, służącego za podstawę do opodatkowania w myśl art. 13 ustawy niniejszej.

Za dochód z lasu uważa się czysty przychód, uzyskany z wyrębów i wszelkich użytków leśnych oraz wynagrodzenia, otrzymane za odstąpione osobom trzecim prawa użytkowania lasu.

Jeżeli wyręby uskutecznia się w ilości, przewyższającej plan prawidłowego gospodarstwa lub naturalny przyrost lasu, to do ogólnego dochodu podatnika dolicza się tylko sumę, osiągniętą z wyrębu tej części lasu, która była przeznaczona do wyrębu według planu lub odpowiada naturalnemu przyrostowi.

Dochód, osiągnięty z wyrębu, przekraczającego ilość, określoną w planie gospodarstwa leśnego lub ilość, odpowiadającą naturalnemu przyrostowi, podlega oddzielnemu opodatkowaniu w następujący sposób:

cały czysty dochód, uzyskany z nadzwyczajnego wyrębu, dzieli się na 6 równych części: 1/6 część dolicza się do ogólnego dochodu, zaś od dochodu z pozostałych 5/6 części wymierza się podatek w stosunku procentowym, odpowiadającym podatkowi od ogólnego dochodu. Gdyby jednak ogólny dochód był mniejszy od dochodu, podlegającego podatkowi według skali art. 23, wówczas od tych 5/6 części dochodu wyznacza się stawkę podatkową w stosunku procentowym według 1 stopnia tejże skali.

Art. 16.

Za dochód z budynków wynajętych uważa się rzeczywiście osiągnięty całoroczny czysty czynsz za domy, lokale, place, ogrody przy domach i t. p.

Za dochód z budynków, zajmowanych w całości lub w części przez samego właściciela lub członków jego rodziny, tudzież z wszelkich bezpłatnych użytkowań budynków, uważa się czystą wartość użytkowania, jaką budynek lub części tegoż stanowią ze względu na ich jakość i położenie oraz miejscowe stosunki najmu.

O ile posiadacz używa swego budynku lub części tegoż wyłącznie do celów własnego gospodarstwa rolnego, leśnego lub do celów przemysłowych, nie należy brać w rachubę wartości użytkowania ani przy obliczaniu dochodu, ani przy obliczaniu odnośnych kosztów produkcji.

Art. 17.

Za dochód z przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych oraz z wszelkiego rodzaju zajęć zawodowych i innych zatrudnień o celach zarobkowych uważa się różnicę między sumą przychodu, a sumą potrąceń stosownie do postanowień, zawartych w art. 6.

Art. 18.

Za dochód z tantjem uważa się wszelkie wynagrodzenia, wypłacane pod jakąkolwiek nazwą osobom, należącym do składu zarządu, rad, komitetów nadzorczych i komisyj rewizyjnych, z wyjątkiem stałych, perjodycznych i zgóry w sumie absolutnej cyfrowo określonych poborów, wypłacanych tym osobom z tytułu ich stałego zatrudnienia w przedsiębiorstwie; procentowe wynagrodzenia tych stale zatrudnionych osób uważa się również za tantjemy.

Art. 19.

Za dochód z kapitałów pieniężnych i praw majątkowych uważa się: procenty od pożyczek, wkładów lub rachunków bieżących i od innych lokat pieniężnych; procenty od procentów i innych nie otrzymanych w terminie sum; kary konwencjonalne za niezwrócony w terminie kapitał lub niezapłacony w terminie procent; procenty z interesów wekslowych oraz z innych zobowiązań pieniężnych, według których kapitał ma być zwrócony po upływie oznaczonego terminu w kwocie, przewyższającej pierwotną sumę tego kapitału; procenty od wszelkiego rodzaju papierów wartościowych; dywidendy od akcyj i udziałów; wpływy pieniężne lub mające wartość pieniężną z wszelkiego rodzaju lokat kapitałów; wreszcie renty i dochody z innych praw majątkowych.

Dochody z kapitałów podatnika, które są ulokowane na jego nieruchomościach lub w jego handlu i przemyśle, uważa się za dochody, osiągnięte z nieruchomości lub z przemysłu i handlu.

Przy ustalaniu dochodu z papierów wartościowych nie bierze się pod uwagę zmiany ich wartości kursowej z wyjątkiem papierów, będących w posiadaniu tych przedsiębiorstw, których obroty papierami wartościowemi są przedmiotem interesu handlowego.

Art. 20.

Za dochód z uposażeń służbowych, emerytur i z najemnej pracy uważa się wszelkiego rodzaju wynagrodzenia w pieniądzach lub w naturze, jakie podatnik uzyskuje ze swego stosunku służbowego lub z tytułu najmu pracy łącznie ze wszystkiemi dodatkami, z wyjątkiem wynagrodzeń, które w myśl art. 18 uznać należy za dochód z tantjem.

Art. 21.

Za podlegający opodatkowaniu dochód osób prawnych, zarówno obowiązanych, jak i nieobowiązanych do publicznego składania rachunków, lecz prowadzących prawidłowe księgi handlowe, uważa się zyski bilansowe, wykazane w zatwierdzonem zamknięciu rachunkowem, sporządzonem zgodnie z postanowieniami art. art. 6, 8, 10 i 13, nie wyłączając kwot, rozdzielonych pomiędzy członków, wspólników, udziałowców i t. p. tytułem udziału w zyskach w postaci dywidend lub procentów.

Za zyski bilansowe uważa się również sumy, przeznaczone na umorzenie długów lub kapitału zakładowego, na ulepszenie lub rozszerzenie przedsiębiorstwa, jak również na utworzenie wszelkiego rodzaju funduszów rezerwowych, z wyjątkiem kwot, odkładanych przez towarzystwa ubezpieczeniowe na wypłatę sum ubezpieczonych, a ponadto w towarzystwach na wzajemności opartych na zwroty premij dla członków ubezpieczonych.

Za zyski bilansowe uważa się wreszcie te kwoty pensyj i wszelkiego rodzaju wynagrodzenia osób, biorących czynny udział w zarządzie przedsiębiorstwa i zarazem wchodzących do składu zarządu, rad nadzorczych, komitetów dyskontowych i komisyj rewizyjnych w charakterze członków lub ich zastępców, oraz osób upełnomocnionych do samodzielnego

prowadzenia całego przedsiębiorstwa, które przekraczają sumarycznie 10% od kapitału zakładowego, a przy kapitale zakładowym do 500.000 zł — 15% od kapitału zakładowego. Przy kapitale zakładowym od 500.000 zł do 750.000 zł dopuszczalne jest potrącenie z tego tytułu do kwoty 75.000 zł.

W wypadkach, szczegółowo uzasadnionych, władny będzie Minister Skarbu granice powyższe rozszerzyć.

Art. 22.

Spółki firmowe i firmowo - komandytowe (jawne spółki handlowe i komandytowe) nie podlegają obciążeniu podatkiem dochodowym.

Dochód z tego rodzaju spółek opodatkowuje się odrębnie jako dochód poszczególnych uczestników.

Skala podatkowa.

Art. 23.

Podatek dochodowy wymierza się według następującej skali:

Stopień dochodu	Wysokość dochodów w złotych			Podatek w złotych
1	1.500	do	1.550	31
2	1.550	„	1.600	33
3	1.600	„	1.700	37
4	1.700	„	1.800	41
5	1.800	„	1.900	45
6	1.900	„	2.000	50
7	2.000	„	2.100	54
8	2.100	„	2.200	59
9	2.200	„	2.400	67
10	2.400	„	2.600	75
11	2.600	„	2.800	84
12	2.800	„	3.000	93
13	3.000	„	3.200	102
14	3.200	„	3.400	112
15	3.400	„	3.600	122
16	3.600	„	3.800	133
17	3.800	„	4.000	144
18	4.000	„	4.400	162
19	4.400	„	4.800	182
20	4.800	„	5.200	202
21	5.200	„	5.600	224
22	5.600	„	6.000	246
23	6.000	„	6.600	283
24	6.600	„	7.200	324
25	7.200	„	7.800	366
26	7.800	„	8.400	411
27	8.400	„	9.200	469
28	9.200	„	10.000	530
29	10.000	„	11.000	605
30	11.000	„	12.000	684
31	12.000	„	13.000	767
32	13.000	„	14.000	854
33	14.000	„	15.000	945
34	15.000	„	16.000	1.040
35	16.000	„	17.000	1.156
36	17.000	„	18.000	1.278
37	18.000	„	19.000	1.406
38	19.000	do	20.000	1.540
39	20.000	„	22.000	1.760
40	22.000	„	24.000	1.992
41	24.000	„	26.000	2.236
42	26.000	„	28.000	2.492
43	28.000	„	30.000	2.760
44	30.000	„	32.000	3.040
45	32.000	„	34.000	3.366
46	34.000	„	36.000	3.708
47	36.000	„	38.000	4.066
48	38.000	„	40.000	4.440
49	40.000	„	44.000	5.060
50	44.000	„	48.000	5.712
51	48.000	„	52.000	6.396
52	52.000	„	56.000	7.112
53	56.000	„	60.000	7.860
54	60.000	„	64.000	8.704
55	64.000	„	68.000	9.588
56	68.000	„	72.000	10.512
57	72.000	„	76.000	11.476
58	76.000	„	80.000	12.480
59	80.000	„	88.000	14.168
60	88.000	„	96.000	15.936
61	96.000	„	104.000	17.888
62	104.000	„	112.000	19.936
63	112.000	„	120.000	22.080
64	120.000	„	128.000	24.320
65	128.000	„	136.000	26.656
66	136.000	„	144.000	29.088
67	144.000	„	152.000	31.616
68	152.000	„	160.000	34.400
69	160.000	„	168.000	37.296
70	168.000	„	176.000	40.304
71	176.000	„	184.000	43.424
72	184.000	„	192.000	46.656
73	192.000	„	200.000	50.000.

Przy dochodzie ponad 200.000 zł podatek wynosi 50.000 zł i oprócz tego 2.000 zł od każdych pełnych 8.000 zł ponad 200.000 zł.

Do podatku dolicza się ponadto, o ile chodzi o dochody osób fizycznych i spadków nieobjętych:

Ponad	200.000	zł do	300.000	zł	1½%
„	300.000	„ „	400.000	„	2½%
„	400.000	„ „	500.000	„	4%
„	500.000	„ „	600.000	„	5½%
„	600.000	„ „	800.000	„	7%
„	800.000	„ „	1100.000	„	9%
„	1100.000	„ „	1500.000	„	11%
„	1500.000	„ „	2000.000	„	13%
„	2000.000	„			15%

od całego podlegającego podatkowi dochodu.

Podatek należy jednak wymierzać w ten sposób, aby z dochodu wyższego stopnia po potrąceniu podatku nie pozostało nigdy mniej, niż zostaje z najwyższego dochodu bezpośrednio niższego stopnia po potrąceniu podatku, na ten stopień przypadającego.

O ile z dochodu, ustalonego do wymiaru podatku po potrąceniu przypadającej kwoty podatkowej pozostaje mniej, niż wynosi najwyższy dochód wolny od podatku, należy podatek wymierzyć i pobrać tylko w wysokości nadwyżki dochodu ponad tę najniższą granicę.

Art. 24.

Do stawek państwowego podatku dochodowego nie mogą być ustanawiane dodatki na rzecz związków samorządowych.

Na obszarze jednak województw poznańskiego, pomorskiego i górnośląskiej części województwa śląskiego gminy i powiatowe związki samorządowe mogą pobierać na podstawie uchwał organów uchwalających dodatki do państwowego podatku dochodowego.

A. Dodatki te nie mogą przekraczać przy dochodzie podatkowym: według skali art. 23:

ponad 1.500 zł do 24.000	4%	dochodu
„ 24.000 „ „ 88.000	4,5%	„
„ 88.000 „	5%	„

B. Dodatki te wynoszą:

według skali art. 43 — 3% dochodu, poczynając od 15 stopnia tejże skali.

Dochody z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, wypłacanych z funduszów Państwa oraz związków samorządowych, nie podlegają dodatkowi na rzecz związków samorządowych.

Art. 25.

Osoby, które osiągają dochód, określony w art. 18, a przekraczający 1.500 zł, opłacają obok podatku dochodowego, w myśl ogólnych postanowień niniejszej ustawy, specjalny podatek od tantjem w wysokości 50% stawki, przypadającej od otrzymanego z tantjem dochodu, według skali, podanej w art. 23 niniejszej ustawy, jednak nie mniej niż 16 zł.

Gdy jedna i ta sama osoba pobiera tantjemy w kilku instytucjach lub przedsiębiorstwach, wówczas podatek w myśl części pierwszej niniejszego artykułu, oblicza się osobno od każdej tantjemy, przekraczającej 1.500 zł.

Instytucje, wypłacające tantjemy, obowiązane są potrącać przy każdej wypłacie specjalny podatek od tantjem.

Specjalny podatek od tantjem należy potrącić przy wypłacie tantjem bez wymiaru. Kwoty, potrącone w ciągu miesiąca w sposób wyżej wymieniony, należy z reguły w ciągu dni 7 po upływie tego miesiąca wpłacić do właściwej kasy państwowej.

Zwyżki i zniżki podatkowe.

Art. 26.

Stopę podatkową, podaną w art. 23, podwyższa się o 20% dla podatników nieżonatych lub niezamężnych, nie mających na utrzymaniu żadnego członka rodziny, lecz osiągających dochód ponad 3.600 zł.

Art. 27.

O ile na utrzymaniu głowy rodziny, której dochód, podlegający opodatkowaniu, nie przekracza 7.200 zł, znajduje się więcej niż jeden członek rodziny, wówczas przypadającą stopę podatkową obniża się o dwa stopnie na każdego następnego członka rodziny.

Gdyby na podstawie ulgi, przyznanej w niniejszym artykule, wypadło zmniejszyć stopę podatkową poniżej pierwszego stopnia, następuje zupełne zwolnienie od podatku.

Art. 28.

Za członków rodziny w myśl artykułów 26 i 27 uważa się: małżonków, dzieci ślubne, nieślubne i przysposobione, krewnych męża i żony w linji wstępnej i zstępnej, rodzeństwo męża i żony, oraz dzieci rodzeństwa tychże.

Art. 29.

Nadzwyczajne okoliczności, istotnie osłabiające siłę podatkową płatników, których roczny dochód, podlegający opodatkowaniu, nie przekracza 12.000 złotych, mogą być podstawą do zmniejszenia podatku, najwyżej o trzy stopnie. Okoliczności te mogą być uwzględnione przez władzę wymiarową z urzędu lub na prośbę płatnika.

Przyznanie takiej ulgi może nastąpić niezależnie od zniżenia podatku na zasadach artykułu 27.

Początek i koniec obowiązku podatkowego.

Zmiany w ciągu roku podatkowego.

Art. 30.

Obowiązek podatkowy dla osób fizycznych i prawnych rozpoczyna się z reguły od najbliższego roku po nastaniu stosunków, uzasadniających obowiązek podatkowy.

Natomiast osoby fizyczne i prawne, które mieszkały lub miały siedzibę poza obszarem Rzeczypospolitej i nie pobierały żadnych dochodów ze źródeł, na obszarze tym się znajdujących, a otworzyły w Polsce przedsiębiorstwo, obrały sobie w Polsce miejsce zamieszkania lub siedzibę, albo przybyły do Polski dla zarobku i osiągają dochody, podlegające opodatkowaniu, podlegają obowiązkowi podatkowemu z początkiem najbliższego miesiąca po zajściu wyżej wymienionych wydarzeń.

Art. 31.

Przy wymiarze podatku za rok pierwszy dla wymienionych w części drugiej art. 30 osób fizycznych i prawnych, z wyjątkiem obowiązanych do publicznego składania rachunków, przyjmuje się za podstawę dochód, spodziewany w ciągu pełnych miesięcy, pozostałych do końca tego roku.

Z dochodu, obliczonego w stosunku do całego roku, określa się odpowiednią stawkę podatkową. Podatek wynosi tyle 12-tych części tej stawki, ile pełnych miesięcy pozostało do końca roku, wymiar zaś podatku w roku następnym uskutecznia się od dochodu, obliczonego w ten sposób za cały rok.

Art. 32.

Nowopowstające na obszarze Rzeczypospolitej towarzystwa i zakłady, obowiązane do publicznego składania rachunków, podlegają opodatkowaniu po złożeniu pierwszego sprawozdania, na mocy którego wymierza się podatek zarówno za pierwszy, jak za drugi rok podatkowy od czasu ich powstania.

Podatek oblicza się w sposób, wskazany w art. 31.

Art. 33.

Osoby, wymienione w części drugiej art. 30, powinny w ciągu dni czternastu po zajściu wydarzenia, uzasadniającego ich obowiązek podatkowy, złożyć pierwsze zeznanie, w którem należy podać dochód, spodziewany do końca roku.

Nowopowstające zaś towarzystwa i zakłady, obowiązane do publicznego składania rachunków (art. 32), powinny w terminie miesięcznym po zatwierdzeniu pierwszego zamknięcia rachunkowego złożyć zeznanie w sposób, ustalony przez Ministra Skarbu.

Art. 34.

Dla osób, wymienionych w części drugiej art. 30, gaśnie obowiązek podatkowy z powodu śmierci, wyprowadzenia się z obszaru Rzeczypospolitej i utraty dochodów na tym obszarze z końcem tego miesiąca, w którym wydarzenia te zaszły.

W tych wypadkach należy umorzyć podatek, począwszy od bezpośrednio następującego miesiąca kalendarzowego.

Jeżeli jednak wskutek śmierci podatnika osiągany przez niego dochód nie gaśnie całkiem, wówczas masa spadkowa odpowiada za wymierzony temuż podatek, po umorzeniu kwoty, przypadającej za pozostałą część roku podatkowego, a ciążącej na dochodzie ze źródeł wygasłych wraz ze śmiercią podatnika, z uwzględnieniem odliczeń w stosunku pozostałego dochodu do wygasłej części tegoż dochodu.

Art. 35.

W razie zaniechania działalności w ciągu roku podatkowego przez towarzystwa i zakłady, wspomniane w art. 32, następuje umorzenie podatku, począwszy od następnego miesiąca po zaniechaniu.

Art. 36.

Zastosowanie przepisów części pierwszej art. 34 i art. 35 w wypadkach tam omówionych, z wyjątkiem śmierci, może nastąpić tylko na prośbę, wniesioną do władzy skarbowej w przeciągu dni 14 od nastąpienia tych wypadków.

W razie śmierci podatnika powinni spadkobiercy wnieść doniesienie w przeciągu 3 miesięcy wówczas, gdy domagają się zniżenia podatku w myśl części drugiej art. 34.

Art. 37.

Wymiary podatku dla osób, wymienionych w części drugiej art. 30, z wyjątkiem towarzystw i zakładów, obowiązanych do publicznego składania rachunków, jako też umorzenie lub zniżenie podatku w myśl art. 34 uskutecznia urząd skarbowy; wymiary dla nowopowstałych towarzystw i zakładów, obowiązanych do publicznego składania rachunków, uskuteczniają właściwe władze skarbowe.

Art. 38.

Zmiany, jakie zachodzą w ciągu roku podatkowego w wysokości dochodu lub we wszystkich innych stosunkach podatnika, nie wpływają na zmianę podatku za odnośny rok podatkowy z wyjątkiem wypadków, przewidzianych w art. 34 i 35.

Jeżeli jednak wskutek nieszczęśliwych okoliczności lub nadzwyczajnych wydarzeń zdolność płatnicza osoby fizycznej znacznie osłabła, urząd skarbowy może na prośbę podatnika, wniesioną najpóźniej do końca roku podatkowego, umorzyć odpowiednią część wymierzonego podatku, gdy uzna, że podatnik tej ulgi potrzebuje.

Art. 39.

Terminy płatności podatku dochodowego ustanawia się na dzień 1 maja i 1 listopada roku podatkowego.

Do dnia 1 maja roku podatkowego należy uiścić podatek w wysokości połowy tej kwoty, która przypada wedle skali art. 23 ustawy od wykazanego w zeznaniu dochodu i dowód uskutecznionej zapłaty w oryginale lub w odpisie, przez płatnika podpisanym, dołączyć do zeznania.

Osoby, które w terminie, wyznaczonym do składania zeznań, zeznania nie złożą, obowiązane są najpóźniej do 1 maja roku podatkowego uiścić połowę podatku, wymierzonego za poprzedni rok podatkowy.

W terminie do 1 listopada roku podatkowego winni są wszyscy płatnicy uiścić ewentualną różnicę między podatkiem, wymierzonym na dany rok przez władze podatkowe, a podatkiem, zapłaconym w terminie do 1 maja roku podatkowego.

Art. 40.

Podatnicy, wymienieni w części drugiej art. 30 i art. 32, powinni zapłacić wymierzony podatek w ciągu dwóch tygodni od dnia doręczenia nakazu płatniczego.

DZIAŁ II.

Opodatkowanie dochodów z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę.

Art. 41.

Dochody z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę (art. 3 ustęp 6), objęte skalą miarodajną do ustalania potrąceń (art. 43), podlegają podatkowi dochodowemu na zasadzie przepisów Działu II niniejszej ustawy.

Art. 42.

Za podstawę podatku przyjmuje się wysokość uposażeń, względnie wynagrodzeń bieżących, otrzymywanych zarówno w pieniądzach, jak i w naturze, obliczoną w stosunku rocznym.

Dochody te opodatkowuje się w całości, nie stosuje się do nich odliczeń z art. 10, tudzież zniżek i zwyżek podatkowych z art. 26, 27 i 29 ustawy niniejszej.

Wartość pieniężną dochodów w naturze oblicza się podług ceny w dniu 1 stycznia roku podatkowego.

Art. 43.

Podatek pobiera się drogą potrącenia przy każdej wypłacie uposażenia według następującej skali:

L. p.	Wysokość wypłaconego wynagrodzenia obliczona w stosunku rocznym w złotych ponad	do	Stopa procentowa podatku
1	2.500	2.600	1.5
2	2.600	2.700	1.6
3	2.700	2.800	1.7
4	2.800	2.900	1.8
5	2.900	3.000	1.9
6	3.000	3.100	2
7	3.100	3.200	2.1
8	3.200	3.400	2.2
9	3.400	3.600	2.3
10	3.600	3.800	2.4
11	3.800	4.000	2.5
12	4.000	4.200	2.6
13	4.200	4.400	2.7
14	4.400	4.800	2.8
15	4.800	5.200	2.9
16	5.200	5.600	3
17	5.600	6.000	3.1
18	6.000	6.400	3.2
19	6.400	6.800	3.3
20	6.800	7.200	3.4
21	7.200	7.600	3.5
22	7.600	8.000	3.6
23	8.000	8.800	3.9
24	8.800	9.600	4.1
25	9.600	10.400	4.3
26	10.400	11.200	4.6
27	11.200	12.000	4.9
28	12.000	13.000	5.3
29	13.000	14.000	5.7
30	14.000	15.000	6.1
31	15.000	16.000	6.5
32	16.000	17.000	6.8
33	17.000	18.000	7.1
34	18.000	19.000	7.4
35	19.000	20.000	7.7
36	20.000	22.000	8
37	22.000	24.000	8.3
38	24.000	26.000	8.6
39	26.000	28.000	8.9
40	28.000	30.000	9.2
41	30.000	32.000	9.5
42	32.000	34.000	9.9
43	34.000	36.000	10.3
44	36.000	38.000	10.7
45	38.000	40.000	11.1
46	40.000	44.000	11.5
47	44.000	48.000	11.9
48	48.000	52.000	12.3
49	52.000	56.000	12.7
50	56.000	60.000	13.1
51	60.000	64.000	13.6
52	64.000	68.000	14.1
53	68.000	72.000	14.6
54	72.000	76.000	15.1
55	76.000	80.000	15.6
56	80.000	88.000	16.1
57	88.000	96.000	16.6
58	96.000	104.000	17.2
59	104.000	112.000	17.8
60	112.000	120.000	18.4
61	120.000	128.000	19
62	128.000	136.000	19.6
63	136.000	144.000	20.2
64	144.000	152.000	20.8
65	152.000	160.000	21.5
66	160.000	168.000	22.2
67	168.000	176.000	22.9
68	176.000	184.000	23.6
69	184.000	192.000	24.3
70	192.000		25

Podstawę do ustalenia stopy procentowej przypadającego do potrącenia podatku stanowi wysokość wypłaconego wynagrodzenia, obliczona w stosunku rocznym.

W celu ustalenia stopy procentowej przy wypłacie jednorazowych wynagrodzeń dolicza się je do obliczonej w stosunku rocznym sumy ostatniego perjodycznego wynagrodzenia.

Art. 44.

Obowiązek potrącania podatku ciąży na władzach, urzędach, jako też na instytucjach i przedsiębiorstwach i wogóle na służbodawcach, wypłacających wszelkiego rodzaju wynagrodzenia.

Potrącone kwoty należy w terminie do dni 7 po dokonaniu potrącenia wpłacić do właściwej kasy skarbowej z dołączeniem wykazu potrąceń, sporządzonego według przepisanego wzoru, względnie odpisu listy płacy, zawierającej dane, niezbędne do sprawdzenia prawidłowości dokonanych potrąceń.

Wykaz ten, względnie odpis listy płacy, po uwidocznieniu na nim przyjętej sumy oraz daty przyjęcia, kasa skarbowa przesyła do właściwej władzy podatkowej I instancji.

Art. 45.

Osoby, które otrzymują wynagrodzenie od różnych służbodawców, obowiązane są po upływie danego roku uiścić tytułem podatku dochodowego według Działu II ustawy o państwowym podatku dochodowym różnicę, jaka przypada do zapłaty od łącznego rocznego wynagrodzenia według skali art. 43, a łączną kwotą, potrąconą tytułem podatku przez poszczególnych służbodawców w ciągu ubiegłego roku.

Kwotę, przypadającą z powyższego tytułu do zapłaty, winny osoby, wymienione w ustępie pierwszym, obliczyć i płacić do właściwej kasy skarbowej w czterech ratach kwartalnych, a to do 5 marca, do 5 czerwca, do 5 września i do 5 grudnia każdego roku. Przy uiszczeniu pierwszej raty kwartalnej należy przedłożyć kasie skarbowej obliczenie różnicy przy dołączeniu wykazu wynagrodzeń, otrzymanych w ciągu ubiegłego roku od poszczególnych służbodawców, oraz potrąceń, dokonanych tytułem podatku.

Obliczenie to oraz wykaz, po uwidocznieniu przyjętej tytułem pierwszej raty kwartalnej sumy, tudzież daty przyjęcia, kasa skarbowa przesyła do właściwej władzy podatkowej I instancji.

Podatek należy jednak wymierzać w ten sposób, aby z dochodu wyższego stopnia po potrąceniu podatku nie pozostało nigdy mniej, niż zostaje z najwyższego dochodu bezpośrednio niższego stopnia po potrąceniu podatku, na ten stopień przypadającego.

DZIAŁ III.

Art. 46.

Upoważnia się Ministra Skarbu do zezwolenia związkom rewizyjnym, wymienionym w art. 66 i 70 ustawy z dnia 29 października 1920 r. o spółdzielniach (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 55, poz. 495), posiadającym na mocy art. 68 tejże ustawy prawa rewizji, na składanie zeznań o dochodzie, wyjaśnień i odwołań w imieniu spółdzielni, do tych związków należących, oraz na uiszczanie podatku dochodowego, przypadającego od spółdzielni związkowych.

Art. 47.

Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 48.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od 1 stycznia 1925 r. na całym obszarze Rzeczypospolitej.

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 31 sierpnia 1934 r. Nr. 76, poz. 715).

290.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 9 sierpnia 1934 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy o państwowym podatku przemysłowym.

Na podstawie art. 211 § 2 Ordynacji Podatkowej z dnia 15 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 346) ogłaszam jednolity tekst ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 17, poz. 110), z uwzględnieniem zmian wprowadzonych:

1) ustawą z dnia 29 października 1920 r. o spółdzielniach w brzmieniu obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 16 czerwca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 55, poz. 495);

2) ustawą z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych w brzmieniu obwieszczenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 28 września 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 106, poz. 884);

3) ustawą z dnia 18 marca 1932 r. karną skarbową (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 355);

4) rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 maja 1932 r. o ustanowieniu urzędu Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 480);

5) ustawą z dnia 23 marca 1933 r. o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorjalnego (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 294);

6) ustawą z dnia 28 marca 1933 r. o biurach pisania podań oraz o zakazie udzielania porad prawnych i prowadzenia cudzych spraw (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 269);

7) rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. o ustanowieniu tabeli stanowisk we władzach, urzędach, zakładach i instytucjach państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 780);

8) Ordynacją Podatkową z dnia 15 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 346);

9) ustawą Sejmu Śląskiego z dnia 16 maja 1934 r. (Dz. U. Śl. Nr. 13),

oraz z nową numeracją artykułów.

Podany w załączniku tekst ustawy obowiązuje od dnia 1 października 1934 r.

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

Załącznik do obwieszczenia Min. Skarbu z dnia 9 sierpnia 1934 r. (poz. 716).

USTAWA

z dnia 15 lipca 1925 r.

o państwowym podatku przemysłowym.

Rozdział I.

PRZEPISY OGÓLNE.

Przedmiot podatku.

Art. 1.

Państwowemu podatkowi przemysłowemu podlegają:

a) handlowe, przemysłowe i inne na zysk obliczone przedsiębiorstwa;

b) zajęcia przemysłowe, wymienione w taryfie, załączonej do art. 23, i samodzielne wolne zajęcia zawodowe, wyszczególnione w art. 9.

Wyjątki.

Art. 2.

Państwowemu podatkowi przemysłowemu nie podlegają:

1) gospodarstwa rolne i leśne oraz związane z niemi: hodowla inwentarza, mleczarstwo, sadownictwo, ogrodownictwo, pszczelarstwo i gospodarstwo rybne;

opłacają jednak podatek:

a) gorzelnie, browary, krochmalnie, cukrownie, destylarnie drzewa i inne tym podobne zakłady przemysłowe, przerabiające chociażby tylko produkty miejscowego gospodarstwa,

b) przemysłowe mleczarstwo, ogrodownictwo, sadownictwo i rybołówstwo, prowadzone zawodowo, jako wyłączny lub przeważający rodzaj gospodarstwa,

c) wyręby leśne, dokonywane przez właścicieli obszarów leśnych nawet na ich własny rachunek, w tych wypadkach, gdy właścicielami takich obszarów są spółki o charakterze przemysłowym lub handlowym lub osoby, które kodeks handlowy za handlujące uznaje;

2) sprzedaż i dostawa wytworów własnego lub dzierżawionego gospodarstwa rolnego oraz własnego gospodarstwa leśnego, dokonywana bez utrzymywania w tym celu osobnych zakładów handlowych i oddzielnych składów poza obrębem własnych lub dzierżawionych gruntów;

3) eksploatowanie w obrębie własnych lub dzierżawionych gruntów: pokładów torfu, piasku, wapna, kamieni, kredy, fosforytów i t. p. wyłącznie na potrzeby własnego gospodarstwa, oraz połączone z eksploatacją cegielnie, piece wapienne i tym podobne zakłady, znajdujące się w obrębie wyżej oznaczonych gruntów, a zaspakajające również tylko potrzeby własnego gospodarstwa;

4) młyny i tartaki, znajdujące się w obrębie własnych lub dzierżawionych gruntów, a zaspakajające wyłącznie potrzeby gospodarcze właścicieli, względnie dzierżawców tych gruntów.

Zwolnienia.

Art. 3.

Od państwowego podatku przemysłowego są zwolnione:

1) wszelkie przedsiębiorstwa, prowadzone przez Państwo na podstawie praw zwierzchniczych, prawa monopolu lub wyłącznie na potrzeby administracji państwowej;

2) państwowe koleje żelazne oraz koleje prywatne, będące w zarządzie przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe", łącznie ze wszystkiemi urządzeniami, służącemi do zaspakajania własnych potrzeb kolei;

3) przedsiębiorstwa użyteczności publicznej, prowadzone przez związki samorządowe we własnym zarządzie i na własny rachunek, oraz utrzymywane przez te związki lombardy i kasy pożyczkowe i oszczędności, których działalność ogranicza się do przyjmowania wkładów i udzielania pożyczek oraz do sprzedaży państwowych papierów wartościowych i pupilarnych papierów banków państwowych;

4) kasy pomocy (emerytalne, oszczędnościowo-pożyczkowe, pogrzebowe i t. p.) pracowników instytucyj państwowych, samorządowych i społecznych, pracowników handlowych, przemysłowych i rolnych, tudzież inteligencji zawodowej;

5) związki pracownicze, mające na celu dostarczanie odpowiedzialnych pracowników;

6) zakłady naukowe tak publiczne, jak i prywatne;

7) zakładane lub utrzymywane przy pomocy Państwa, związków samorządowych lub instytucyj społecznych, oświatowych i dobroczynnych, zakłady wychowawcze i poprawcze, przytułki i schroniska noclegowe, bibljoteki, czytelnie, muzea, galerje i wystawy, warsztaty szkolne, wzorowe ogrody i sady, mające na celu podniesienie ogrodownictwa i sadownictwa oraz utrzymywane przez stowarzyszenia sportowe i przeznaczone wyłącznie dla członków stowarzyszenia sale gimnastyczne lub szermiercze, boiska, cyklodromy i ślizgawki;

8) nieobliczone na zysk stałe i ruchome przedsiębiorstwa kinematograficzne, prowadzone we własnym zarządzie i na własny rachunek przez instytucje państwowe, samorządowe i społeczne w celach oświatowo - kulturalnych;

9) teatry państwowe i samorządowe, o ile nie są oddane w dzierżawę;

10) urządzane w celach filantropijnych i oświatowo - kulturalnych widowiska, zabawy, kiermasze i t. p.;

11) przemysł ludowy i rzemiosła, wykonywane ubocznie przez drobnych gospodarzy rolnych lub bezrolnych bez obcych sił pomocniczych;

12) odnajmowanie pokojów umeblowanych i utrzymywanie stołowni, lecz bez sprzedaży napojów wyskokowych, jeżeli ilość odnajmowanych pokojów nie przekracza dwóch, a ilość stołowników dziesięciu;

13) operacje kredytu długoterminowego;

14) tranzakcje kupna - sprzedaży wszelkiego rodzaju zbóż i innych ziemiopłodów, dokonywane na giełdach krajowych, a udowodnione prawidłowemi księgami handlowemi i kartami umów giełdowych, spisanemi przez przysięgłych maklerów giełdowych;

15) obroty z eksportu węgla i wszelkiego rodzaju półfabrykatów i gotowych wyrobów, dokonanego bądź bezpośrednio, bądź za pośrednictwem wspólnych biur sprzedaży, oraz tranzakcje z firmami zagranicznemi, wynikające z obrotu uszlachetniającego czynnego, pod warunkiem udowodnienia tych obrotów prawidłowo prowadzonemi księgami handlowemi; niniejsze zwolnienie dotyczy jedynie podatku przemysłowego od obrotu. W wypadkach wątpliwych władze skarbowe ustalają, czy dany artykuł należy zaliczyć do surowców lub półfabrykatów, albo gotowych wyrobów na zasadzie uprzedniej opinji właściwych izb przemysłowo - handlowych;

16) przewóz podróżnych przez przedsiębiorstwa żeglugi morskiej.

Urząd skarbowy może wyjątkowo zwolnić od podatku przemysłowego od obrotu ubogich płatników, których podatek nie przenosi kwoty rocznej 100 zł.

Podstawa opodatkowania.

Art. 4.

Za podstawę do obliczania podatku przemysłowego dla wszystkich przedsiębiorstw i zajęć, z wyjątkiem wymienionych w art. 8, służy obrót, osiągnięty przez przedsiębiorstwo, względnie zajęcie (art. 1), w każdym roku podatkowym.

Rokiem podatkowym jest bieżący rok kalendarzowy.

Art. 5.

Za obrót, podlegający opodatkowaniu, uważa się:

1) w przedsiębiorstwach handlu towarowego, względnie skupu zawodowego w celu odprzedaży wewnątrz Państwa — sumę przychodu brutto za towary: sprzedane za gotówkę, wymienione lub sprzedane na kredyt, łącznie z przychodem brutto, uzyskanym z handlu na jarmarkach, względnie targach, oraz z wykonania dostaw, w przedsiębiorstwach zaś skupu zawodowego, prowadzonego celem wywozu zagranicę — wartość wywiezionych towarów;

2) w instytucjach kredytu krótkoterminowego, jako też w domach bankowych i kantorach wymiany — sumę pobranych i należnych procentów, prowizji, komisowego, tudzież innych tym podobnych wynagrodzeń za świadczenia oraz zysk brutto z operacyj obcemi walutami, dewizami, czekami zagranicznemi, tudzież wszelkiego rodzaju papierami wartościowemi;

3) w instytucjach ubezpieczeniowych:

A) w instytucjach, nie opartych na wzajemności:

a) całkowitą sumę pobranych składek od ubezpieczeń rzeczowych;

b) 1/10 część pobranych składek od ubezpieczeń na życie i od wypadków;

c) od ubezpieczeń pośrednich (reasekuracji) w działach rzeczowych 1/4 część pobranych składek, a w działach ubezpieczeń na życie i od wypadków 1/40 część pobranych składek;

B) w instytucjach, opartych na wzajemności, a ograniczających swoją działalność w ubezpieczeniach bezpośrednich tylko do swoich członków—połowę składek, wymienionych pod lit. A), a), b) i c); nie wlicza się do obrotu składek na rzecz straży ogniowych;

4) dla robót i dostaw, wykonywanych jako samoistne przedsiębiorstwa, — sumę przychodu brutto za roboty, względnie dostawy;

5) w przedsiębiorstwach komisowych, pośrednictwa handlowego, w przedsiębiorstwach ekspedycyjnych oraz w przedsiębiorstwach przewozowych i komunikacyjnych — sumę prowizji, komisowego oraz wszelkich innych wynagrodzeń za wykonane świadczenia i usługi.

Za komisowe w rozumieniu niniejszej ustawy uważa się działające we własnem imieniu i na rachunek osób trzecich przedsiębiorstwa sprzedaży, które prowadzą prawidłowe księgi handlowe i udowodnią stosunek komisu oraz wysokość wynagrodzenia komisowego umową lub korespondencją, w przeciwnym razie winny być traktowane jako działające na rachunek własny.

W wyjątkowych, gospodarczo uzasadnionych, wypadkach służy Ministrowi Skarbu prawo zwalniania komisantów od obowiązku prowadzenia prawidłowych ksiąg handlowych, o ile stosunek komisowy i obrót wynika z prawidłowo prowadzonych ksiąg handlowych komitenta.

Stosunek komisu nie zachodzi, jeżeli sprzedawca, działając na rachunek osób trzecich, otrzymuje dla siebie, niezależnie od umówionego wynagrodzenia komisowego lub zamiast wynagrodzenia, różnicę lub większą część różnicy między ceną, istotnie osiągniętą przy sprzedaży, a ceną, ustaloną w umowie na rzecz komitenta.

Przedsiębiorstwa komisowe, działające na rachunek osób, nie opłacających podatku przemysłowego w myśl niniejszej ustawy, opłacają podatek od pełnego obrotu towarowego, w zależności od charakteru sprzedaży.

Przepis ustępu poprzedniego nie ma zastosowania do komisowej sprzedaży zboża, dokonywanej na rachunek producentów rolnych.

Za pośrednictwo handlowe w rozumieniu niniejszej ustawy uważa się działanie przedsiębiorstw i zajęć przemysłowych w imieniu i na rachunek osób trzecich.

Przedsiębiorstwa, względnie zajęcia przemysłowe pośrednictwa handlowego, posiadające towary osób trzecich w konsygnacji i działające w imieniu i na rachunek osób trzecich, nie opłacających podatku przemysłowego w myśl niniejszej ustawy od sprzedaży powyższych towarów, opłacają podatek od pełnego obrotu w zależności od charakteru sprzedaży.

Inkasowanie należności za towar przez przedsiębiorstwa, względnie zajęcia przemysłowe pośrednictwa handlowego, nie stanowi przeszkody do ustalania podatku od obrotu w myśl art. 5 p. 5 ustawy.

Określenie wysokości prowizji w formie skali ruchomej, prowadzenie handlu jednocześnie na rachunek własny i cudzy nie stanowią przeszkody do ustalania podatku od obrotu w myśl art. 5 p. 5 ustawy.

Przepisy ust. piątego i ósmego niniejszego punktu nie dotyczą przedsiębiorstw komisowych i zajęć pośrednictwa handlowego, o ile przedmiotem ich obrotu są surowce lub półfabrykaty niezbędne dla rozwoju rolnictwa lub przemysłu krajowego. Wykaz takich towarów ustala Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych po wysłuchaniu opinji izb przemysłowo - handlowych i rzemieślniczych;

6) we wszystkich innych przedsiębiorstwach handlowych — sumę przychodu brutto;

7) w przedsiębiorstwach przemysłowych, wydobywających lub przetwarzających surowce, albo

produkujących wyroby z wydobytych lub zakupionych na własny rachunek materjałów — sumę przychodu brutto za surowce, półfabrykaty i gotowe wyroby, tak sprzedane za gotówkę, jak i wymienione lub sprzedane na kredyt, oraz użyte do wykonania umów o roboty i dostawy, łącznie z przychodem brutto, uzyskanym ze sprzedaży na jarmarkach, względnie targach;

8) w przedsiębiorstwach przemysłowych, wytwarzających wyroby z cudzych materjałów — zarobek brutto, t. j. całkowitą sumę wynagrodzenia, pobranego za przerób;

9) we wszystkich innych przedsiębiorstwach przemysłowych, nie wymienionych powyżej — sumę przychodu brutto;

10) dla zajęć przemysłowych i samodzielnych wolnych zajęć zawodowych — zarobek brutto.

Obrotów wewnętrznych przedsiębiorstw przemysłowych i handlowych, t. j. wydania jakiegokolwiek artykułu z jednego oddziału, czy też z jednego zakładu, względnie przedsiębiorstwa do drugiego, należącego do tego samego przedsiębiorcy, nie uważa się za obrót.

Nie dolicza się do obrotu przedsiębiorstw przemysłowych wszelkich podatków konsumcyjnych, pobieranych od towarów, produkowanych przez te przedsiębiorstwa. Również nie dolicza się do obrotu podatku od widowisk i podatku hotelowego (ust. 4 lit. b art. 7 i art. 18 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r.; Dz. U. R. P. Nr. 106 z r. 1932, poz. 884), opłat od kart do gry (art. 10 ustawy z dnia 18 marca 1931 r. Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 171) oraz wszelkich innych podatków, które mogą obciążyć obrót.

Wyłącza się z podstaw opodatkowania po udowodnieniu prawidłowo prowadzonemi księgami handlowemi koszty przewozu i ubezpieczenia towaru, wyłożone za nabywcę, zwroty towarów, bonifikacje i skonta oraz odsetki prolongacyjne przy tranzakcjach kredytowych.

Forma i wysokość podatku.

Art. 6.

Podatek przemysłowy pobiera się od wszystkich przedsiębiorstw i zajęć z wyjątkiem wymienionych w art. 8 i 9:

a) w formie świadectw przemysłowych,
b) w postaci podatku od obrotu.

Art. 7.

Stawka podatku od obrotu wynosi:

A) **od 1 stycznia 1932 r.:**

1) a) 0,5% od obrotów, wymienionych w p. 1 i 4 art. 5, a uzyskanych przez przedsiębiorstwa handlowe ze sprzedaży hurtowej oraz z dostaw dla instytucyj państwowych i samorządowych, przez przedsiębiorstwa skupu zawodowego kategorji I, II i III świadectw przemysłowych (część II lit. A p. II załącznika do art. 23 ustawy), jak również przez samoistne przedsiębiorstwa wykonywania dostaw, pod warunkiem prowadzenia przez wymienione wyżej przedsiębiorstwa prawidłowych ksiąg handlowych;

1) b) 0,5% od obrotów, wymienionych w p. 1 art. 5, a uzyskanych przez przedsiębiorstwa skupu zawodowego kategorji IV świadectw przemysłowych (część II lit. A p. II załącznika do art. 23 ustawy);

2) 0,5% od obrotów, osiągniętych przez prowadzące prawidłowe księgi handlowe wydawnictwa książek, drukowanych na obszarze obowiązywania niniejszej ustawy;

3) 1% od obrotów, wymienionych w p. 1 i 7 art. 5, a dokonanych artykułami spożywczemi pierwszej potrzeby przy detalicznej i drobnej sprzedaży z przedsiębiorstwa handlowego, jak również z pracowni rzemieślniczej, której właściciel posiada kartę rzemieślniczą, względnie z zakładu handlowego, należącego do właściciela pracowni rzemieślniczej i obsługującego tę pracownię;

4) 1,5% od obrotów, wymienionych w p. 1 art. 5, a uzyskanych ze sprzedaży przez przedsiębiorstwa prowadzące prawidłowe księgi handlowe, z wyjątkiem sprzedaży hurtowej w rozumieniu niniejszego artykułu;

5) 4% od obrotów przedsiębiorstw komisowych i pośrednictwa handlowego oraz pośredników handlowych (kat. II b. zajęć przemysłowych, część III lit. D zał. do art. 23);

6) 1% od obrotów, wymienionych w p. 2 art. 5, osiągniętych przez przedsiębiorstwa, prowadzące prawidłowe księgi handlowe, z wyjątkiem zysków brutto z operacyj obcemi walutami, dewizami, czekami zagranicznemi tudzież wszelkiego rodzaju papierami wartościowemi;

7) 1% od obrotów przedsiębiorstw budowlanych (art. 5 p. 7) oraz samoistnych przedsiębiorstw robót (art. 5 p. 4), uzyskanych przy budowie domów mieszkalnych, pod warunkiem prowadzenia przez odnośne przedsiębiorstwa prawidłowych ksiąg handlowych;

8) 1% od obrotów, określonych w p. 7 art. 5, a osiągniętych przez młyny oraz olejarnie, prowadzące prawidłowe księgi handlowe;

9) 1% od obrotów, wymienionych w p. 7 art. 5, a osiągniętych przez przedsiębiorstwa przemysłowe ze sprzedaży wydobytych surowców, lub wyprodukowanych towarów krajowym przedsiębiorstwom przemysłowym (nie wyłączając przedsiębiorstw budowlanych), zarówno opłacającym podatek przemysłowy, jak i nie opłacającym tego podatku w myśl niniejszej ustawy, z wyjątkiem artykułów, przeznaczonych na inwestycje nabywającego przedsiębiorstwa przemysłowego, tudzież remonty, które określi rozporządzenie Ministra Skarbu;

10) 1,5% od obrotów, wymienionych w p. 7 i 8 art. 5, a osiągniętych przez pracownie rzemieślnicze, których właściciele posiadają karty rzemieślnicze;

11) 1,5% od obrotów przedsiębiorstw ekspedycyjnych i przewozowych (art. 5 p. 5);

B) **od 1 stycznia 1933 r.:**

1) 0,75% od obrotów, wymienionych w p. 1 art. 5, a osiągniętych ze sprzedaży przez przedsię-

biorstwa, prowadzące prawidłowe księgi handlowe, z wyjątkiem sprzedaży hurtowej w rozumieniu niniejszego artykułu;

2) 1% od pozostałych obrotów, wymienionych w p. 1 art. 5 oraz w p. 4 art. 5, o ile chodzi o obroty, osiągnięte przez samoistne przedsiębiorstwa wykonywania dostaw;

3) 1% od obrotów, wymienionych w p. 7 i 8 art. 5, a osiągniętych przez pracownie rzemieślnicze, których właściciele posiadają karty rzemieślnicze;

C) **od 1 stycznia 1934 r.:**

1,75% od pozostałych obrotów, wymienionych w p. 7 art. 5, oraz od obrotów, wymienionych w p. 4 art. 5, a osiągniętych przez samoistne przedsiębiorstwa robót, pod warunkiem prowadzenia ksiąg handlowych przez przedsiębiorstwa kategorji I do IV świadectw;

D) **od 1 stycznia 1935 r.:**

1,50% od pozostałych obrotów, wymienionych w p. 7 art. 5, oraz od obrotów, wymienionych w p. 4 art. 5, a osiągniętych przez samoistne przedsiębiorstwa robót, pod warunkiem prowadzenia ksiąg handlowych przez przedsiębiorstwa kategorji I do IV świadectw;

E) **od 1 stycznia 1936 r.:**

1,25% od pozostałych obrotów, wymienionych w p. 7 art. 5, oraz od obrotów, wymienionych w p. 4 art. 5, a osiągniętych przez samoistne przedsiębiorstwa robót, pod warunkiem prowadzenia ksiąg handlowych przez przedsiębiorstwa kategorji I do IV świadectw;

F) **od 1 stycznia 1937 r.:**

1% od pozostałych obrotów, wymienionych w p. 7 art. 5, oraz od obrotów, wymienionych w p. 4 art. 5, a osiągniętych przez samoistne przedsiębiorstwa robót, pod warunkiem prowadzenia ksiąg handlowych przez przedsiębiorstwa kategorji I do IV świadectw;

G) 2% od pozostałych obrotów, podlegających opodatkowaniu.

H) Począwszy od 1 stycznia 1934 r. stopa podatków od obrotów, o których mowa w lit. A p. 9 niniejszego artykułu, będzie wynosiła połowę każdocześnie obowiązującej stopy podatków od obrotów, wymienionych w p. 7 art. 5 niniejszej ustawy.

Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu może w drodze rozporządzeń przyśpieszyć terminy wprowadzenia w życie zniżonych stawek podatkowych, określonych w punktach: C), D), E) i F) oraz obniżać najwyżej do 1% stawkę, określoną w punkcie G).

Ulgowe stawki podatkowe będą stosowane wyłącznie do obrotów przedsiębiorstw handlowych, uzyskanych ze sprzedaży towarów bez przerobu. Nie uważa się jednak za przerób nabytego towaru czynności przygotowawczych, dokonywanych w przedsiębiorstwach handlowych przed uskutecznieniem sprzedaży, zgodnie z istniejącemi zwyczajami. Na wypadek wątpliwości, czy dana czynność odpowiada zwyczajom handlowym, zasięga władza podatkowa opinji właściwej izby przemysłowo-handlowej. Obroty przedsiębiorstw handlowych, uzyskane ze sprzedaży towarów po ich przerobieniu w obcych przedsiębiorstwach przemysłowych, opłacają stawkę 2% do dnia 31 grudnia 1933 r., a po tym okresie stawki, określone pod literami C), D), E) i F) niniejszego artykułu.

Do obrotów, osiągniętych ze sprzedaży, dokonanych bezpośrednio z samego zakładu przemysłowego, czy też z zakładów handlowych, należących do właściciela przedsiębiorstwa przemysłowego i obsługujących zakład przemysłowy, nie mogą być stosowane stawki podatkowe, przewidziane dla przedsiębiorstw handlowych, o ile obroty te dotyczą towarów, wyprodukowanych przez to samo przedsiębiorstwo przemysłowe. Przepis niniejszy nie ma zastosowania w wypadkach, przewidzianych w p. A) 3) niniejszego artykułu.

Za sprzedaż hurtową, podlegającą ulgowej stawce podatkowej, uważa się zbyt wszelkiego rodzaju towarów przez przedsiębiorstwo handlowe kupcom i przemysłowcom, kółkom rolniczym i producentom rolnym, oraz przedsiębiorstwom państwowym i samorządowym, tudzież instytucjom ubezpieczeń społecznych celem odprzedaży lub produkcji, a jeżeli chodzi o przedsiębiorstwa komunikacyjne, także celem eksploatacji, w innych zaś wypadkach — w ładunkach lub ilościach wagonowych.

Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu oraz Spraw Wewnętrznych i po wysłuchaniu opinji izb przemysłowo - handlowych i rzemieślniczych ustali w rozporządzeniu wykaz artykułów spożywczych pierwszej potrzeby.

Art. 8.

Państwowy podatek przemysłowy tylko w formie, określonej w art. 6 lit. a), opłacają:

1) przedsiębiorstwa handlu wędrownego (art. 19);

2) przedsiębiorstwa handlu jarmarcznego (art. 20);

3) pomocnicy podróżujący (komiwojażerowie), inspektorzy i agenci towarzystw ubezpieczeniowych, przedsiębiorstw komunikacyjnych, przewozowych, kredytowych, z wyjątkiem pomocników, podróżujących w imieniu lub na rachunek firm, nie opłacających podatku przemysłowego w myśl niniejszej ustawy;

4) przedsiębiorstwa, prowadzące wydawnictwa dzienników i innych pism perjodycznych;

5) pracownie i zajęcia rzemieślnicze, rękodzielnicze, dorożkarstwo, furmaństwo, rybołówstwo, o ile są prowadzone przez właścicieli przy współudziale najwyżej jednego członka rodziny; dla zaliczenia do pracowni i zajęcia rzemieślniczego, względnie rękodzielniczego, nieodzowne jest posiadanie karty rzemieślniczej; przepis niniejszy nie ma zastosowania do mydlarstwa, rzeźnictwa oraz wyrębu mięsa.

Art. 9.

Podatek przemysłowy tylko w formie podatku od obrotu (art. 6 lit. b) opłacają samodzielne wolne

zajęcia zawodowe lekarzy, dentystów, weterynarzy, felczerów, adwokatów, notarjuszy, obrońców sądowych, architektów, inżynierów, innych techników i inne samodzielne wolne zajęcia zawodowe, które ustala w drodze rozporządzeń Minister Skarbu w porozumieniu z właściwym ministrem.

Rozdział II.

ŚWIADECTWA PRZEMYSŁOWE.

Rejestracja przedsiębiorstw.

Art. 10.

Świadectwa przemysłowe (art. 6 lit. a) winny być wykupione:

1) przez przedsiębiorstwa handlowe i przemysłowe dla każdego przez nie prowadzonego oddzielnego zakładu handlowego, względnie przemysłowego;

2) przez każde przedsiębiorstwo na zysk obliczone, a wykonywane bez utrzymywania oddzielnego zakładu;

3) dla każdego zajęcia przemysłowego, wymienionego w taryfie, dołączonej do art. 23.

Określenie oddzielnych zakładów i przedsiębiorstw.

Art. 11.

Za oddzielny zakład handlowy uważa się osobne stałe lub ruchome, zamknięte lub otwarte pomieszczenie albo część takiego pomieszczenia, względnie kilka pomieszczeń, posiadających bezpośrednie ze sobą połączenie, w których prowadzi się handel towarowy, lub w których dokonywa się innych operacyj handlowych, stanowiących według taryfy, załączonej do art. 23, odrębne przedsiębiorstwo.

Art. 12.

Za oddzielny zakład przemysłowy (wytwórnię, pracownię, warsztat, zakład rzemieślniczy) uważa się jedno, względnie kilka, zamkniętych lub otwartych pomieszczeń, bądź położonych w obrębie jednego obejścia, bądź stanowiących jeden jednolity zespół gospodarczy i służących do jednego rodzaju produkcji lub nawet do kilku rodzajów, jeśli stanowią one kolejne stopnie obróbki, względnie przeróbki, tych samych materjałów albo wytworów lub znajdują się w związku, uzasadnionym potrzebami głównej produkcji.

W wypadkach wątpliwych Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu rozstrzyga, czy istnieje jeden jednolity zespół gospodarczy i czy kolejne stopnie obróbki, względnie przeróbki, pozostają w związku uzasadnionym potrzebami głównej produkcji.

Art. 13.

Za oddzielne przedsiębiorstwo górnicze uważa się zespół szybów, sztolni, wież wiertniczych i tym podobnych urządzeń, należących do jednego przedsiębiorstwa, a znajdujących się w obrębie jednego terenu kopalnianego i służących do wydobywania tego samego produktu.

Wydobywanie ubocznych produktów kopalnianych przy prowadzeniu głównej eksploatacji górniczej nie uważa się za oddzielne przedsiębiorstwo.

Art. 14.

Jeżeli przedsiębiorstwo przemysłowe oprócz zakładu przemysłowego prowadzi także zakład handlowy celem sprzedaży w nim wyrobów własnej produkcji, to tego rodzaju zakłady handlowe uważa się za oddzielne w myśl art. 11.

Postanowienie ustępu pierwszego niniejszego artykułu nie dotyczy zakładów hurtowej sprzedaży wyrobów własnej produkcji, o ile te zakłady są utrzymywane przez przedsiębiorstwo przy samym zakładzie przemysłowym lub poza nim, lecz w obrębie miejscowości, będącej jego siedzibą, lub w miejscowości, będącej poza jego siedzibą, o ile jest to jedyny hurtowy zakład sprzedaży poza siedzibą zakładu przemysłowego.

Detaliczna i drobna sprzedaż produktów własnego wyrobu dokonywana w tym samym lokalu, gdzie się mieści zakład przemysłowy, nie stanowi oddzielnego przedsiębiorstwa.

Art. 15.

Za oddzielne przedsiębiorstwo uważa się każdy wyrąb lasu wraz z pierwiastkową obróbką drzewa, dokonywany w obrębie jednej lub kilku graniczących ze sobą parcel leśnych.

Art. 16.

Za oddzielny zakład w przedsiębiorstwach żeglugi uważa się każdy statek.

Art. 17.

Za oddzielne przedsiębiorstwo kolei żelaznych uważa się cały zespół urządzeń na linjach kolejowych, objętych jedną koncesją.

Art. 18.

Oddzielne przedsiębiorstwo stanowi wykonywanie każdej poszczególnej umowy o dokonanie robót lub dostaw, jako też każdej poszczególnej umowy o dzierżawę od Państwa lub od związku samorządowego prawa poboru specjalnych opłat (targowej, mostowej, rogatkowej i t. p.).

Nie uważa się jednak za oddzielne przedsiębiorstwo wykonywania umów:

a) przez przedsiębiorstwa przemysłowe o dostawy wyrobów ich własnej fabrykacji;

b) przez przedsiębiorstwa przewozowe i komunikacyjne — o przewóz ładunków;

c) przez przedsiębiorstwa handlu towarowego — o dostawy towarów, stanowiących przedmiot ich własnego handlu, o ile cena świa-

dectwa, nabytego na prowadzenie handlu towarowego, odpowiada cenie świadectwa, które należałoby wykupić na samoistną dostawę;

d) przez przedsiębiorstwa budowlane i biura techniczne — o prowadzenie robót, wchodzących w zakres ich działalności;

e) przez wszelkie czynności zarobkowe, dokonywane przez wolne zawody poza siedzibą swego biura.

Art. 19.

W handlu wędrownym (domokrążnym) za przedsiębiorstwo uważa się:

a) dla handlu obnośnego — sprzedaż towarów ze skrzyni, kufra, walizy, kosza i t. p. opakowania, przenoszonego z miejsca na miejsce przez kupca;

b) dla handlu rozwoźnego — sprzedaż towarów z wozu, łodzi i t. p. pomieszczenia, przewożonego z miejsca na miejsce przy pomocy siły zwierzęcej.

Art. 20.

W handlu jarmarcznym za przedsiębiorstwo, wymagające wykupienia osobnego świadectwa przemysłowego, uważa się sprzedaż na jarmarkach, trwających dłużej niż trzy dni, towarów należących do przedsiębiorstwa, które nie przedstawi dowodu wykupienia świadectwa przemysłowego z tytułu posiadania zakładów, określonych w art. 11, 12, 13 i 15.

Art. 21.

Co do innych rodzajów przedsiębiorstw, nieprzewidzianych w art. 11 do 20, Ministrowi Skarbu przysługuje prawo rozstrzygania, czy te przedsiębiorstwa, względnie ich zakłady, mają być uważane za oddzielne.

Art. 22.

Należące do przedsiębiorstwa oddzielne składy nie podlegają obowiązkowi wykupienia świadectw przemysłowych; na takie składy winny jednak być uzyskane osobne karty rejestracyjne (art. 23).

Za oddzielny skład uważa się jedno lub kilka bezpośrednio ze sobą połączonych pomieszczeń poza obrębem zakładu handlowego lub przemysłowego (art. 11 — 14), należących do jednego przedsiębiorstwa, zamkniętych, albo otwartych, a służących wyłącznie do przechowywania, przesuszania, oczyszczania, sortowania, brakowania, przeładowywania lub pakowania towarów, jak również do przechowywania przez przedsiębiorstwa przemysłowe: zapasowych maszyn, narzędzi, paliwa, surowców i materjałów niezbędnych do produkcji, jako też wyrobów, przez te przedsiębiorstwa wytwarzanych, tudzież zapasów żywności lub odzieży i t. p. produktów do zaopatrywania własnych robotników, o ile to zaopatrywanie nie jest obliczone na zysk przedsiębiorcy i tem samem nie posiada charakteru przedsiębiorstwa handlowego.

W osobną kartę rejestracyjną winien być również zaopatrzony każdy zakład hurtowej sprzedaży wyrobów własnej produkcji, który w myśl art. 14 nie stanowi oddzielnego zakładu handlowego.

Ceny świadectw przemysłowych.

Art. 23.

Ceny świadectw przemysłowych zależą od kategorji, do której przedsiębiorstwo lub zajęcie zostało zaliczone, jak również od klasy miejscowości, w której wykonywa się przedsiębiorstwo lub zajęcie.

Podział miejscowości na klasy, oraz przedsiębiorstw i zajęć na kategorje, tudzież ceny świadectw przemysłowych, zawiera taryfa, załączona do niniejszego artykułu.

Za karty rejestracyjne na oddzielne składy (art. 22 ust. 1 i 3), utrzymywane przez przedsiębiorstwa handlowe i przemysłowe, uiszcza się osobną stałą opłatę w wysokości dziesięciu złotych za każdą kartę.

Art. 24.

W tych wypadkach, gdy w jednym zakładzie handlowym jest prowadzony handel mieszany (np. hurtowy i detaliczny łącznie), lub gdy w jednym zakładzie przemysłowym są wykonywane różne związane z sobą gałęzie fabrykacji, zakład taki winien być zaopatrzony w świadectwo przemysłowe kategorji najwyższej pod względem rodzaju handlu, względnie przemysłu.

Jeżeli zaś dla każdej gałęzi fabrykacji należałoby wykupić świadectwo przemysłowe według ilości robotników, a cena tego świadectwa byłaby niższa od tej, jakaby przypadała według ogólnej ilości robotników, zatrudnionych w zakładzie, to świadectwo należy opłacić według ogólnej ilości robotników, nie przyjmując pod uwagę różnicy fabrykacji.

Art. 25.

Dla przedsiębiorstwa lub zajęcia, wykonywanego w kilku miejscowościach, zaliczonych do różnych klas, nabywa się świadectwa przemysłowe według ceny, odpowiadającej miejscowości, zaliczonej do najwyższej klasy.

Art. 26.

Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu przysługuje prawo przenoszenia poszczególnych miejscowości z wyższej klasy do niższej lub odwrotnie, jeśli w tych miejscowościach zostanie stwierdzony upadek, względnie rozwój handlu i przemysłu. Rozporządzenia w tym przedmiocie uzyskują moc obowiązującą z dniem 1 stycznia roku następnego po ich ogłoszeniu w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej.

Ministrowi Skarbu przysługuje również prawo zaliczania do odpowiednich kategoryj takich przedsiębiorstw, które nie mogłyby być objęte taryfą, załączoną do art. 23.

Nabywanie świadectw przemysłowych.

Art. 27.

Świadectwa przemysłowe, tudzież karty rejestracyjne winny być nabywane w miesiącach listopadzie i grudniu, poprzedzających rok podatkowy.

Cenę świadectwa przemysłowego, względnie opłatę za karty rejestracyjne, uiszcza się w pełnej kwocie za cały rok podatkowy zgóry.

Art. 28.

Dla zakładów handlowych i przemysłowych, dla innych przedsiębiorstw, na zysk obliczonych, tudzież dla osobistych zajęć przemysłowych, które rozpoczynają swą działalność w ciągu roku podatkowego, należy nabyć przed rozpoczęciem działalności: świadectwo roczne (art. 27 ust. 2), o ile działalność rozpoczyna się przed 1 lipca, świadectwo półroczne (za połowę ceny taryfowej), o ile działalność rozpoczyna się dopiero od 1 lipca lub po tym terminie.

Ważność powyższych świadectw upływa w każdym razie z końcem roku podatkowego.

Postanowienia ustępów 1 i 2 niniejszego artykułu stosuje się również analogicznie do kart rejestracyjnych na składy, powstałe w ciągu roku podatkowego.

Art. 29.

Dla przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych, wykonywanych sezonowo w miejscowościach klimatycznych i leczniczych, mogą być nabywane półroczne świadectwa przemysłowe nawet przed 1 lipca lecz ważność takich świadectw upływa w sześć miesięcy po ich wydaniu.

Ministrowi Skarbu służy prawo zastosowania niniejszego artykułu do przedsiębiorstw o charakterze sezonowym, wykonywanych i w innych miejscowościach.

Art. 30.

Dla robót i dostaw, wykonywanych jako samoistne przedsiębiorstwa, nabywa się roczne, względnie półroczne świadectwa przemysłowe, zależnie od tego, w jakiem półroczu roku podatkowego rozpoczęto wykonywanie tych przedsiębiorstw.

O ile wykonywanie umowy, roboty, względnie dostawy, trwa dłużej niż jeden rok, należy nabywać corocznie odpowiednio do taryfy świadectwo przemysłowe.

Art. 31.

Jeżeli przed upływem terminu ważności świadectwa przemysłowego zajdą w przedsiębiorstwie zmiany, uzasadniające zaliczenie go do wyższej kategorji, lub jeżeli przedsiębiorstwo zostanie przeniesione do miejscowości klasy wyższej, winna nastąpić dopłata do ceny pierwotnie wykupionego świadectwa przemysłowego.

Dopłatę pobiera się: w stosunku rocznym, gdy wspomniane zmiany zajdą przed 1 lipca roku podatkowego, w stosunku zaś półrocznym, o ile zajdą one dopiero, poczynając od 1 lipca tegoż roku.

Art. 32.

Jeżeli przed upływem terminu ważności świadectwa przemysłowego zajdzie zmiana co do osoby przedsiębiorcy, lub co do miejsca wykonywania przedsiębiorstwa, to należy o zaszłej zmianie najpóźniej w ciągu miesiąca zawiadomić właściwe władze podatkowe I instancji celem uzyskania odpowiedniej adnotacji na świadectwie, a to pod rygorem jego nieważności.

Adnotacji o zaszłej zmianie w osobie przedsiębiorcy dokonywa się pod warunkiem uiszczenia zaległości podatku przemysłowego, obciążających przedsiębiorstwo.

Postanowienie niniejszego artykułu stosuje się analogicznie do kart rejestracyjnych na oddzielne składy.

Art. 33.

Świadectwa do osobistych zajęć przemysłowych nie mogą być odstępowane innym osobom.

Art. 34.

Świadectwa przemysłowe oraz karty rejestracyjne na oddzielne składy winny być umieszczane w zakładach, względnie w składach na widocznem miejscu i stale się tam znajdować.

Zakłady handlowe i przemysłowe oraz oddzielne składy winny być zaopatrzone w znaki (szyldy), umieszczone w miejscach widocznych.

Art. 35.

W razie zgubienia świadectwa przemysłowego przedsiębiorca jest obowiązany wnieść prośbę o wydanie duplikatu świadectwa do urzędu skarbowego, który zarządza wydanie duplikatu za zwrotem kosztu formularza — po uprzedniem zbadaniu sprawy.

Rozdział III.

Zaliczki na podatek od obrotu.

Art. 36.

Przedsiębiorstwa handlowe I i II kategorji i przedsiębiorstwa przemysłowe pierwszych pięciu kategorji, prowadzące prawidłowe księgi handlowe oraz spółki akcyjne, spółki z ograniczoną odpowiedzialnością i inne przedsiębiorstwa, które na zasadzie swych statutów lub specjalnych przepisów są obowiązane do publicznego ogłaszania sprawozdań o swych operacjach lub do składania sprawozdań do zatwierdzenia właściwym organom, winny po upływie każdego miesiąca kalendarzowego, najpóźniej do dnia 15 następnego miesiąca wpłacić do kasy skarbowej zaliczkę na podatek przemysłowy (art. 7), w wysokości podatku, przypadającego od obrotu, osiągniętego w ubiegłym miesiącu.

Inni płatnicy winni wpłacić do kasy skarbowej zaliczkę na podatek w wysokości co najmniej 1/5 kwoty podatku, wymierzonego za ubiegły rok kalendarzowy, w następujących terminach: do 15 lipca

za I kwartał, do 15 września — za II kwartał, do 15 listopada — za III kwartał oraz do 15 marca — za IV kwartał. Płatnicy ci jednak mogą wpłacać tę zaliczkę także w terminach miesięcznych w wysokości 1/15 części podatku, wymierzonego za ubiegły rok kalendarzowy.

Dowody wpłat, zarówno miesięcznych, jak i kwartalnych, należy w oryginałach lub odpisach dołączyć do zeznania o obrocie.

Przedsiębiorstwa nowopowstałe są obowiązane do kwartalnych wpłat na podstawie rzeczywistego obrotu.

Niewpłacone w terminach wyżej wskazanych kwoty zaliczek uważa się za zaległości podatkowe, podlegające przymusowemu ściągnięciu.

Ustalanie obrotów.

Art. 37.

Minister Skarbu władny jest pobierać podatek od drobnych przedsiębiorstw na podstawie przeciętnych norm obrotu bez ustalania sum obrotu w każdym poszczególnym wypadku.

Sposób zryczałtowania podatku, przepisy wymiarowe, poborowe oraz terminy płatności ustala rozporządzenie Ministra Skarbu, wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu po wysłuchaniu opinji izb przemysłowo-handlowych i rzemieślniczych.

Upoważnia się Ministra Skarbu do wprowadzenia od poszczególnych towarów scalonego podatku przemysłowego od wszelkiego rodzaju obrotów (art. 5). Podatek ten będzie pobierany jednorazowo za późniejsze fazy obrotów. Rozporządzenie Ministra Skarbu, wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu i po wysłuchaniu opinji izb przemysłowo-handlowych i rzemieślniczych, określi zgodnie ze stawkami, przewidzianemi w niniejszej ustawie, wysokość scalonego podatku przemysłowego, przepisy wymiarowe, poborowe, terminy płatności scalonego podatku, władze powołane do wymiaru i poboru podatku, osoby obowiązane do płacenia podatku oraz odpowiedzialność za podatek; przyczem w razie poboru tego podatku na granicy lub przez władze celne stawki podatku scalonego muszą być przeliczone na jednostkę wagi lub od sztuki.

Termin uiszczenia podatku.

Art. 38.

Podatek przemysłowy należy płacić do 15-go maja roku, bezpośrednio następującego po roku podatkowym.

Rozdział IV.

Zaległości, zwroty i ulgi.

Art. 39.

W gospodarczo uzasadnionych lub zasługujących na szczególne uwzględnienie wypadkach Ministrowi Skarbu przysługuje prawo całkowitego lub częściowego zwalniania od podatku, odraczania i rozkładania na raty, jako też częściowego lub całkowitego umarzania zaległych kwot podatku oraz kar pieniężnych, tudzież odsetek za odroczenie i kar za zwłokę i kosztów egzekucyjnych, jak również darowania skutków niedotrzymania wszelkich przewidzianych w niniejszej ustawie terminów. O ile chodzi o stosowanie powyższego przepisu do zarządzeń o charakterze ogólnym, zarządzenia te wydaje Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu.

Ministrowi Skarbu służy prawo przeniesienia powyższych uprawnień na izby skarbowe.

Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu, a odnośnie produktów wiejskich w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu w wypadkach stwierdzonej potrzeby gospodarczej służy prawo:

1) częściowego lub całkowitego zwalniania od podatku obrotów eksportowych, o ile nie są zwolnione od podatku na mocy art. 3 p. 15 ustawy, oraz wszelkiego rodzaju obrotów komisantów z tranzakcyj eksportowych w wypadkach, w których pobór tego podatku okazałby się przeszkodą dla rozwoju eksportu;

2) udzielania eksporterom bonifikacji podatku uiszczonego od obrotów, pochodzących z dostawy części składowych oraz materjałów pomocniczych i innych, użytych do wytworzenia wywiezionych zagranicę towarów;

3) częściowego lub całkowitego zwalniania od podatku obrotów ze sprzedaży na rachunek osób, nieopłacających podatku przemysłowego (art. 5 p. 5);

4) częściowego lub całkowitego zwalniania od podatku od obrotu, przypadającego w myśl art. 5 p. 5 od prowizyj i innych wynagrodzeń, uzyskanych przez wspólne biura sprzedaży przedsiębiorstw przemysłowych;

5) częściowego lub całkowitego zwalniania od podatku przemysłowego od obrotu tranzakcyj kupna-sprzedaży, a dokonywanych na towarowych giełdach krajowych, udowodnionych prawidłowemi księgami handlowemi i kartami umów giełdowych, spisanemi przez przysięgłych maklerów giełdowych;

6) zwalniania przedsiębiorstw żeglugi od podatku przemysłowego od obrotu z tytułu przewozu towarów;

7) częściowego lub całkowitego zwalniania od podatku obrotów firm krajowych, osiągniętych z tranzakcyj, zawartych z firmami, posiadającemi swą siedzibę na terenie W. M. Gdańska;

8) zwracania przy eksporcie podatku uiszczonego jednorazowo w formie scalonej.

Art. 40.

Spółdzielnie, działające na podstawie ustawy z dnia 29 października 1920 r. o spółdzielniach (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 55, poz. 495), a należące do związków rewizyjnych w rozumieniu art. 68 i 70 tejże ustawy, jeżeli statutowo i faktycznie działają wyłącznie wśród swych członków lub jeżeli rozszerzają wprawdzie działalność swą i na osoby, nie będące

członkami, lecz przypadające na niečłonków nadpłaty i zwroty przelewają w całości do funduszów, nie podlegających według ustawy o spółdzielniach lub statutu podziałowi między członkami, korzystają z ulg następujących:

1) zwalnia się od podatku przemysłowego spółdzielnie mieszkaniowe dla budowy nowych domów, spółdzielnie dla wykonywania robót wyłącznie siłami członków (spółdzielnie pracy), o ile narzędzia i maszyny nie są własnością spółdzielni, względnie jej członków, oraz spółdzielcze instytucje drobnego kredytu;

2) w spółdzielniach kredytowych (art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 marca 1928 r. o prawie bankowem; Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 321) zwalnia się od podatku przemysłowego od obrotu sumę pobranych i należnych procentów od wkładów członków i pożyczek, udzielonych członkom, oraz od sum, lokowanych w związkowych centralach finansowych;

3) w innych spółdzielniach zwalnia się od opodatkowania obrót w rozumieniu art. 5 niniejszej ustawy, dokonany z członkami lub przypadający na członków, o ile członkowie są dostawcami spółdzielni, sprzedających produkty gospodarstwa wiejskiego, względnie przerabiających produkty hodowli i len lub też przerabiających inne płody rolne, o ile sposób przeróbki nie ma charakteru fabrycznego lub o ile spółdzielnie te wykupują świadectwa przemysłowe VI, VII lub VIII kategorji dla przedsiębiorstw przemysłowych.

Obrót spółdzielni wojskowych, osiągnięty w obrębie koszar, uważa się za obrót, dokonany z członkami.

Do Centralnej Kasy Spółek Rolniczych (dekrety z dnia 8 lutego 1919 r., Dz. P. P. P. Nr. 15, poz. 212 i 213) mają zastosowanie ulgi, przewidziane w p. 2 niniejszego artykułu.

Warunek należenia do związku rewizyjnego nie dotyczy spółdzielni, zorganizowanych w myśl art. 70 wyżej powołanej ustawy o spółdzielniach, a posiadających przyznane im przez Ministra Skarbu prawo rewizji.

Upoważnia się Ministra Skarbu do zezwalania związkom rewizyjnym, wymienionym w art. 68 i 70 ustawy o spółdzielniach, na składanie deklaracyj, zeznań o obrocie w imieniu spółdzielni do tych związków należących, oraz na uiszczanie podatku przemysłowego, przypadającego od spółdzielni związkowych.

Rozdział V.

Postanowienia karne.

Art. 41.

Winni uszczuplenia należności z tytułu podatku, o którym mowa w art. 37 ust. 3 oraz w art. 45 niniejszej ustawy, o ile podatki te będą pobierane na granicy, względnie przez władze celne, ulegają karze pieniężnej w wysokości pięciokrotnej uszczuplonej, względnie narażonej na uszczuplenie należności podatkowej. Pozatem mają w tym przypadku zastosowanie postanowienia ustawy karnej skarbowej z dnia 18 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 355), przewidziane dla przestępstw, polegających na naruszeniu przepisów w sprawach, wymienionych w art. 1 p. 1 i 12 ustawy karnej skarbowej oraz w postanowieniach części drugiej tejże ustawy.

Rozdział VI.

Opodatkowanie handlu i przemysłu na rzecz związków samorządowych i innych korporacyj.

Art. 42.

Związkom samorządowym przysługuje prawo opodatkowania na potrzeby samorządu przedmiotów, podlegających państwowemu podatkowi przemysłowemu, tylko w postaci dodatku do tego podatku:

a) o ile chodzi o przedsiębiorstwa i zajęcia, podlegające państwowemu podatkowi od obrotu, — do wysokości jednej czwartej części tego podatku;

b) nadto od wszystkich przedsiębiorstw i zajęć — do wysokości 30% każdocześnie przez Państwo pobieranej ceny świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych.

Art. 43.

Na rzecz izb handlowych i przemysłowych, izb rzemieślniczych, związków stowarzyszeń przemysłowych i rękodzielniczych, spełniających funkcje izb handlowo - przemysłowych lub rękodzielniczych, wreszcie szkół zawodowych, mających prawo publiczności, a utrzymywanych tak przez publiczne, jak i przez inne związki i stowarzyszenia kupców, przemysłowców i rzemieślników, oraz przez nieobliczone na zysk stowarzyszenia, instytucje i fundacje, utworzone specjalnie dla utrzymywania uczelni zawodowych, wreszcie na rzecz burs terminatorskich, patronatów dla młodzieży rękodzielniczej i przemysłowej, oraz zawodowych kursów przemysłowych dokształcających ma być opodatkowany handel i przemysł oraz zajęcia przemysłowe:

a) na rzecz izb handlowych i przemysłowych, izb rzemieślniczych i instytucyj zastępczych — do wysokości, nieprzekraczającej 15% ceny świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych, nabywanych w okręgu izby lub instytucji zastępczej;

b) na rzecz szkół zawodowych — do wysokości, nieprzekraczającej 25% tychże świadectw i kart.

W granicach wyżej zakreślonych niezbędną wysokość obciążenia na rzecz izb handlowych, tudzież izb rzemieślniczych określa corocznie Minister Przemysłu i Handlu na podstawie budżetów tych izb, wysokość zaś obciążenia na rzecz szkół zawodowych i innych instytucyj, wymienionych w ust. 1 niniejszego artykułu, oraz podział tych sum ustala corocznie na podstawie budżetu tychże szkół i instytucyj Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrami: Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego i Przemysłu i Handlu, którzy swe uprawnienia pod tym wzglę-

dem mogą przelać na dyrektorów izb skarbowych, względnie kuratorów okręgów szkolnych.

Podział winien być w ten sposób dokonany, by wpływy, zebrane w okręgu danej izby skarbowej, były w tymże okręgu użyte, z potrąceniem jednak 20% tych sum na pokrycie potrzeb wyższych uczelni zawodowych o charakterze społecznym, oraz 30%, które Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego rozdziela wedle swego uznania pomiędzy szkoły zawodowe o charakterze społecznym.

Rozdział VII.

Przepisy końcowe.

Art. 44.

Minister Skarbu może uwolnić od podatku przemysłowego te przedsiębiorstwa, których bezpośrednie zadanie stanowi popieranie celów publicznych, dobroczynnych lub ogólnie użytecznych, jeżeli obrót tych przedsiębiorstw jest stosunkowo nieznaczny.

Art. 45.

Od fabrykatów i półfabrykatów, wyprodukowanych przez przedsiębiorstwa, nieopłacające podatku przemysłowego w myśl niniejszej ustawy, a przeznaczonych do dalszej sprzedaży, przeróbki lub użytku własnego na obszarze obowiązywania tejże ustawy, z wyjątkiem artykułów, w kraju niewyrabianych, będzie pobierany jednorazowo podatek wyrównawczy. Do podatku tego nie mogą być pobierane żadne dodatkowe opłaty lub obciążenia na rzecz Państwa i związków publiczno-prawnych.

Do uiszczenia powyższego podatku obowiązany jest odbiorca towaru lub jego nabywca bez względu na to, czy podlega podatkowi przemysłowemu w myśl niniejszej ustawy.

Towary, wyprodukowane przez krajowe gospodarstwa i przedsiębiorstwa, wymienione w art. 2 i 3 niniejszej ustawy, wolne są od podatku, określonego w ustępie pierwszym niniejszego artykułu.

Podatek będzie obliczany od zryczałtowanej wartości fabrykatów i półfabrykatów, ustalonej z przeliczeniem na wagę lub od sztuki.

Rozporządzenia Ministra Skarbu, wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu po wysłuchaniu opinji izb przemysłowo-handlowych ustalą:

a) listy fabrykatów i półfabrykatów, które podlegać będą podatkowi wyrównawczemu, przyczem listy te nie mogą być zmieniane częściej aniżeli po 6 miesiącach i winny być ogłaszane co najmniej na trzy miesiące przed wejściem ich w życie;
b) wysokość należności z tytułu podatku wyrównawczego od poszczególnych towarów, umieszczonych na liście, obliczoną od zryczałtowanej wartości tych towarów z przeliczeniem na jednostkę wagi lub od sztuki i z uwzględnieniem w ustaleniu wysokości podatku ilości faz obrotu, przez jakieby dany towar oraz jego części składowe przeszły, gdyby towar był wyprodukowany przez przedsiębiorstwa, opłacające podatek przemysłowy w myśl niniejszej ustawy;
c) przepisy wymiarowe, poborowe, terminy płatności podatku oraz władze, powołane do wymiaru i poboru podatku;
d) odpowiedzialność za podatek;
e) sposób zwrotu podatku w eksporcie i w reeksporcie.

Pobór podatku wyrównawczego od poszczególnych towarów wchodzi w życie równocześnie z wprowadzeniem od tychże towarów, wyprodukowanych na obszarze obowiązywania niniejszej ustawy, scalonego podatku przemysłowego od obrotu, który będzie pobierany jednorazowo za wszystkie późniejsze fazy obrotów.

Towary, od których opłacony zostanie podatek wyrównawczy lub scalony podatek obrotowy, wolne będą od podatku przemysłowego od obrotu.

Art. 46.

Moc obowiązującą ustawy niniejszej rozciąga się na cały obszar Rzeczypospolitej, nie wyłączając województwa śląskiego.

Art. 47.

Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Skarbu.

Załącznik do art. 23.

TARYFA, ZAWIERAJĄCA PODZIAŁ MIEJSCOWOŚCI NA KLASY, A PRZEDSIĘBIORSTW I ZAJĘĆ NA KATEGORJE, TUDZIEŻ CENY ŚWIADECTW PRZEMYSŁOWYCH.

Część I.

Podział miejscowości na klasy.

A. M. st. Warszawa.

B. Klasa I: Miasta: Bydgoszcz, Katowice, Kraków, Chorzów, Lublin, Lwów, Łódź, Poznań, Sosnowiec.

C. Klasa II: Miasta: Biała (woj. krakowskie), Białystok, Bielsk, Borysław, Chrzanów, Czechowice, Częstochowa, Drohobycz, Dziedzice, Gniezno, Grodno, Grudziądz, Inowrocław, Jarosław, Jasło, Kalisz, Kamienica, Kielce, Kołomyja, Krosno, Lipnik, Mysłowice, Nowy Sącz, Pabjanice, Piotrków, Przemyśl, Pszczyna, Radom, Równo, Rzeszów, Siedlce, Stanisławów z Knihininem wsią i Knihininem kolonją, Stryj, Tarnów, Tarnopol, Tarnowskie Góry, Tomaszów (woj. łódzkie), Toruń, Wilno, Włocławek, Zgierz.

Powiaty: będziński z wyjątkiem gmin Łosień, Ożarowice i Wojkowice-Kościelne, drohobycki, katowicki, z wyłączeniem gmin: Kończyc, Makoszowych i Pawłowa, lwowski, świętochłowicki (woj. śląskie), gminy miejskie pow. poznańskiego z wyjątkiem Stęszewa. Pobiedzisk oraz Swarzędza i warszawski.

Gminy i obszary dworskie: Pszczyński Zamek, Radzionków.

D. Klasa III. Na obszarze Izb Skarbowych: Białostockiej: Miasta i miasteczka: Augustów, Łomża, Ostrów, Suwałki i Wołkowysk.

Powiat białostocki.

Brzeskiej: Miasta i miasteczka: Brześć, Kobryń, Łuniniec, Pińsk, Prużany.

Kieleckiej: Miasta i miasteczka: Busk, Końskie, Miechów, Opatów, Opoczno, Ostrowiec, Sandomierz, Szydłowiec.

Powiaty: Częstochowski z wyłączeniem osady Przyrów oraz gminy Złoty Potok, olkuski z wyłączeniem osady i gminy Żarnowiec, radomski, oraz gminy Łosień, Ożarowice i Wojkowice - Kościelne pow. będzińskiego.

Krakowskiej: Miasta i miasteczka: Andrychów, Bochnia, Dębica, Gorlice, Kęty, Limanowa, Mielec, Myślenice, Nowy Targ, Oświęcim, Poronin, Rabka, Ropczyce, Szczawnica Wyżna, Szczawnica Niżna (pow. nowotarski), Wadowice, Wieliczka, Wilamowice, Zakopane, Żywiec z Zabłociem.

Powiaty: chrzanowski, gorlicki, krakowski, nowosądecki, oraz gminy: Helenów, Komorowice, Mikuszowice, powiatu bielskiego.

Lubelskiej: Miasta i miasteczka: Biała Podlaska, Chełm, Hrubieszów, Krasnystaw, Lubartów, Łuków, Międzyrzec, Puławy, Radzyń, Sokołów, Tomaszów, Węgrów, Włodawa, Zamość.

Powiat lubelski.

Lwowskiej I: Miasta: Gródek Jagielloński, Jaryczów Nowy, Jaworów, Łańcut, Mościska, Przeworsk, Rawa Ruska, Rymanów, Sambor, Sanok, Sokal, Żółkiew.

Powiaty: krośnieński z wyłączeniem miasteczka Dukli i rzeszowski z wyłączeniem Błażowej.

Lwowskiej II: Miasta: Borszczów, Brody, Brzeżany, Buczacz, Czortków, Dolina, Kałusz, Kamionka Strumiłowa, Podhajce, Przemyślany, Rohatyn, Śniatyn, Trembowla, Zaleszczyki, Złoczów.

Łódzkiej: Miasta: Koło, Konin, Łęczyca, Ozorków, Radomsko, Turek, Wieluń, Zduńska Wola.

Powiaty: brzeziński, kaliski, łódzki.

Łuckiej: Miasta: Dubno, Kowel, Krzemieniec, Łuck, Ostróg, Sarny, Włodzimierz Wołyński, Zdołbunowo.

Nowogródzkiej: Miasta i miasteczka: Baranowicze, Lida, Nieśwież, Nowogródek, Słonim, Stołpce.

Pomorskiej: Miasta: Brodnica, Chełmno, Chojnice, Działdowo, Gdynia, Gniew, Kartuzy, Kościerzyna, Sempolno, Starogard, Świecie, Tczew, Tuchola, Wąbrzeźno, Wejherowo.

Poznańskiej: Miasta: Chodzież, Czarnków, Gostyń, Grodzisk, Jarocin, Kępno, Koźmin, Kościan, Krotoszyn, Leszno, Międzychód, Mogilno, Nakło, Nowotomyśl, Oborniki, Odolanów, Ostrów, Ostrzeszów, Pleszew, Pobiedzisk, Rawicz, Śmigiel, Śrem, Środa, Stęszew, Strzelno, Swarzędz, Szamotuły, Szubin, Węgrowiec, Wolsztyn, Września, Wyżysk, Zbąszyń, Żnin.

Powiat bydgoski i gminy wiejskie pow. poznańskiego.

Warszawskiej Okręgowej: Miasta: Ciechanów, Ciechocinek, Góra Kalwarja, Grójec, Kałuszyn, Łowicz, Mława, Mińsk Mazowiecki, Płock, Płońsk, Pułtusk, Rawa, Radzymin, Sierpc, Skierniewice.

Powiaty: błoński, kutnowski, włocławski.

Wileńskiej: Miasta i miasteczka: Głębokie, Nowo-Wilejka, Oszmiana, Święciany, Troki.

Na obszarze województwa śląskiego: Miasta: Aleksandrowicze, Bobrek, Cieszyn, Chybie, Goleszów, Jasienica, Jaworze, Komorowice, Lubliniec, Mikołów, Mikuszowice, Olszówka Dolna, Skoczów, Stare Bielsko, Ustroń, Wapienica, Wodzisław, Żory.

Gminy i obszary dworskie: Kończyce, Ligota Pszczyńska, Łaziska Górne, Łaziska Średnie, Makoszowy, Murcki, Pawłów, Tychy.

Powiaty: rybnicki, tarnogórski, z wyłączeniem Tarnowskich Gór i Radzionkowa.

E. Klasa IV. Wszystkie inne miejscowości i powiaty.

U w a g a: Miasta i miasteczka, niewymienione osobno w powyższej klasyfikacji, zalicza się do tej samej klasy, do której zaliczono odnośny powiat.

C z ę ś ć II.

Podział przedsiębiorstw na kategorje.

A. PRZEDSIĘBIORSTWA HANDLOWE.

I. Prowadzące handel towarowy (art. 5, p. 1).

Kategorja pierwsza.

Handel hurtowy czyli zbyt wszelkiego rodzaju towarów przeważnie w większych ilościach (partjami), głównie kupcom i przemysłowcom.

Kategorja druga.

1) Handel detaliczny, czyli sprzedaż wszelkiego rodzaju towarów w mniejszych ilościach, zarówno drobnym kupcom, jak i spożywcom.

2) Drobna sprzedaż (p. kategorja III) nawet wyłącznie spożywcom towarów, posiadających cechy produkcji wytworniejszej, jak to:

a) kamieni szlachetnych, pereł i korali prawdziwych, przedmiotów, wyrobionych w całości lub w części ze złota lub platyny, oraz wyrobów srebrnych z wyjątkiem drobnej biżuterji, oraz z wyjątkiem zegarków kieszonkowych w oprawie srebrnej;
b) wyrobów z kości słoniowej, bursztynu, masy perłowej i szyldkretu oraz artykułów toaletowych i galanteryjnych, których przeważną część składową stanowią: masa perłowa, szyldkret, kość słoniowa, emalja i kamienie półszlachetne, jako też pozłacane lub posrebrzane metale i stopy;
c) bronzów, majolik i platerowanych zastaw stołowych;
d) wyrobu z kryształu i porcelany;
e) antyków z wyjątkiem książek;
f) mebli wyściełanych, rzeźbionych, politurowanych i woskowanych, oraz wytwornych mebli i trumien metalowych, pianin i fortepianów, dywanów, kobierców i gobelinów, portjer i tkanin meblowych;

g) ekwipaży, rowerów, motocykli i samochodów;
h) skór meblowych i galanteryjnych, skórzanych przyborów podróżnych, wyrobów siodlarskich i rymarskich, z wyjątkiem zwykłej uprzęży dla sprzężaju roboczego; ubrań skórzanych, futer i ubiorów futrzanych, z wyjątkiem zwykłych skór, kożuchów i czapek baranich, wykwintnego obuwia gemzowego, zamszowego, lakierowanego, oraz wykwintnego obuwia z tkanin;
i) zagranicznych i krajowych towarów włóknistych, prócz krajowych towarów bawełnianych i półwełnianych oraz prócz samodziałów i innych materjałów, używanych na ubiory ludowe;
j) ubiorów gotowych, prócz ludowych i robotniczych, używanych do pracy codziennej, bielizny jedwabnej i webowej oraz strojnej z cienkich materjałów, kapeluszy zagranicznych i strojnych kapeluszy damskich, parasoli i parasolek, krytych tkaniną jedwabną lub półjedwabną, tiulu jedwabnego, tkanin haftowanych i wyrobów dzianych jedwabnych;
k) win winogronowych, koniaków, wódek, likierów, kawioru, ostryg, homarów, pasztetów, łososi, turbot, jesiotrów, sielaw i t. p. wyszukanych towarów gastronomicznych.

3) Handel specjalny, nawet drobny, następującemi towarami:
a) pachnidłami i kosmetyką;
b) dziełami sztuk plastycznych;
c) bronią;
d) aparatami fotograficznemi, przyborami optycznemi, chirurgicznemi, fizycznemi i t. p. armaturą elektryczną, przyborami do wodociągów i łazienek, kasami ogniotrwałemi, lustrami, wyrobami gumowemi i gutaperkowemi;
e) kawą i herbatą;
f) materjałami aptecznemi w stolicy oraz w miejscowościach pierwszej i drugiej klasy;
g) lakierami i farbami olejnemi;
h) obiciami papierowemi;
i) lampami;
j) przędzą i koronkami;
k) wszelkiego rodzaju silnikami i maszynami, w tej liczbie maszynami do szycia, do pisania, do rachowania oraz ich częściami składowemi.

4) Sprzedaż mięsa, połączona z wyrębem, odpowiadająca cechom, określonym w p. 1.

Uwaga: Zakłady, prowadzące handel towarowy na podstawie świadectw przemysłowych II kategorji, mogą utrzymywać nieograniczoną ilość oddzielnych składów (art. 22) tylko w obrębie tej miejscowości, w której zakład się znajduje.

Kategorja trzecia.

1) Drobna sprzedaż, czyli sprzedaż wszelkich towarów, z wyjątkiem wymienionych w punkcie 2 kategorji drugiej, wyłącznie spożywcom z zakładów, składających się z jednego pokoju.

Zakłady, prowadzące handel towarowy na podstawie świadectw przemysłowych trzeciej kategorji, mogą zatrudniać prócz właściciela lub zastępującego go dorosłego członka jego rodziny, najwyżej jednego dorosłego najemnego subjekta handlowego i utrzymywać nie więcej niż dwa oddzielne składy (art. 22) przy zakładzie handlowym.

2) Zakłady handlu towarowego, należące do spółdzielni, bez względu na rodzaj prowadzonego handlu.

3) Sprzedaż mięsa, połączona z wyrębem, odpowiadająca warunkom, określonym w p. 1.

Kategorja czwarta.

Drobna sprzedaż towarów, z wyjątkiem wymienionych w punkcie 2 kategorji drugiej, wyłącznie spożywcom, dokonywana z niewielkich pomieszczeń, nie posiadających ani wyglądu, ani charakteru pokoju, oraz sprzedaż mięsa połączona z wyrębem, odpowiadająca powyższym warunkom.

Zakłady, prowadzące handel towarowy na podstawie świadectw czwartej kategorji, nie mogą utrzymywać oddzielnych składów (art. 22); w zakładach tych nie może być zatrudniony prócz właściciela lub zastępującego go dorosłego członka jego rodziny żaden dorosły najemny subjekt handlowy.

Kategorja piąta.

Handel wędrowny (domokrążny) art. 8 punkt 1).
1) Kategorja V-a handel rozwożny (art. 19 lit. b).

2) Kategorja V-b handel obnośny (art. 19 lit. a).
W b. dzielnicy rosyjskiej świadectwa przemysłowe na handel wędrowny uprawniają w granicach obowiązujących w tym względzie przepisów administracyjnych do sprzedaży poza obrębem miast i miasteczek wszelkiego rodzaju towarów, z wyjątkiem towarów, wymienionych w punkcie 2 kategorji drugiej.

W obrębie zaś miast i miasteczek dozwolony jest na tych samych zasadach tylko handel obnośny a to: artykułami spożywczemi, napojami chłodzącemi, wyrobami tytoniowemi i zapałkami, tudzież gazetami i książkami.

Do handlu wędrownego (art. 19), wykonywanego na obszarze b. dzielnicy austrjackiej i pruskiej, mają zastosowanie przepisy, zawarte w odnośnych ustawach przemysłowych, obowiązujących w tych dzielnicach.

II. Skup zawodowy (art. 5, punkt 1).

Skup w celu odprzedaży wewnątrz Państwa lub na wywóz zagranicę surowców krajowych, produktów rolnictwa i leśnictwa oraz zwierząt domowych, drobiu, tudzież innych towarów bez utrzymywania w tym celu zakładów handlowych.

Kategorja pierwsza.

Na sumę ponad pięćset tysięcy (500.000) złotych rocznie.

Kategorja druga.

Na sumę ponad sto tysięcy (100.000) do pięciuset tysięcy (500.000) złotych rocznie.

Kategorja trzecia.

Na sumę ponad dwadzieścia tysięcy (20.000) złotych do stu tysięcy (100.000) złotych rocznie.

Kategorja czwarta.

Na sumę do dwudziestu tysięcy (20.000) złotych.

Przedsiębiorstwa skupu surowców krajowych, produktów rolnictwa i leśnictwa oraz zwierząt domowych i drobiu mogą utrzymywać oddzielne składy:

1) w nieograniczonej ilości na obszarze całej Rzeczypospolitej, o ile nabyły świadectwa przemysłowe kategorji pierwszej;

2) nie więcej niż pięć składów w obrębie powiatu, w którym przedsiębiorca zamieszkuje lub w granicach powiatów sąsiednich, o ile nabyto świadectwo drugiej kategorji;

3) nie więcej niż dwa składy w obrębie tej miejscowości, gdzie przedsiębiorca stale mieszka, o ile nabyto świadectwo trzeciej kategorji;

4) nie więcej niż jeden skład w tej miejscowości, gdzie przedsiębiorca stale mieszka, o ile nabyto świadectwo czwartej kategorji.

III. Instytucje kredytu krótkoterminowego (art. 5, punkt 2).

Kategorja pierwsza.

1) Instytucje kredytu krótkoterminowego z kapitałem zakładowym ponad pięćset tysięcy złotych.

2) Domy bankowe.

Kategorja druga.

1) Instytucje kredytu krótkoterminowego z kapitałem zakładowym ponad pięćdziesiąt tysięcy (50.000) do pięciuset tysięcy (500.000) złotych.

2) Kantory wymiany i lombardy.

Kategorja trzecia.

Instytucje kredytu krótkoterminowego z kapitałem zakładowym do pięćdziesięciu tysięcy (50.000) złotych.

Kategorja czwarta.

Zakłady kredytowe, należące do spółdzielni, bez względu na wysokość kapitału zakładowego.

IV. Przedsiębiorstwa ubezpieczeniowe (art. 5, pnnkt 3).

Kategorja pierwsza.

Przedsiębiorstwa ubezpieczeniowe, nie oparte na wzajemności.

Kategorja druga.

1) Oddziały przedsiębiorstw ubezpieczeniowych, nie opartych na wzajemności.

2) Przedsiębiorstwa ubezpieczeniowe, oparte na wzajemności i ich oddziały.

V. Roboty i dostawy (art. 5, punkt 4).

Kategorja pierwsza.

Na sumę ponad czterysta tysięcy (400.000) złotych.

Kategorja druga.

Na sumę ponad osiemdziesiąt (80.000) do czterystu tysięcy (400.000) złotych.

Kategorja trzecia.

Na sumę ponad dwadzieścia tysięcy (20.000) do osiemdziesięciu tysięcy (80.000) złotych.

Kategorja czwarta.

Na sumę do dwudziestu tysięcy (20.000) złotych.

VI. Przedsiębiorstwa pośrednictwa handlowego, ekspedycyjne i przewozowe (art. 5, punkt 5).

Kategorja pierwsza.

1) Przedsiębiorstwa komisowe, ekspedycyjne, przewozowe, oraz ekspedycyjno-przewozowe, utrzymujące oddziały.

2) Przedsiębiorstwa, przyjmujące towary na skład z wydawaniem na nie pożyczek, lub bez wydawania.

Kategorja druga.

1) Oddziały i filje przedsiębiorstw, wymienionych w punkcie 1 kategorji pierwszej.

2) Przedsiębiorstwa komisowe, ekspedycyjne i przewozowe, nie utrzymujące oddziałów i filij.

3) Biura techniczne.

4) Biura wywiadowcze, informacyjne, pogrzebowe i wszelkie biura pośrednictwa handlowego.

5) Biura pisania podań, zatrudniające więcej niż dwóch pracowników.

Kategorja trzecia.

1) Biura pisania podań, zatrudniające najwyżej dwóch pracowników.

2) Biura pośrednictwa pracy.

Kategorja czwarta.

Biura tłumaczeń i przepisywania na maszynie.

VII. Zakłady gastronomiczne: restauracyjne, cukiernie, kawiarnie i mleczarnie (art. 5, punkt 6).

Kategorja pierwsza.

Zakłady gastronomiczne ze sprzedażą lub nawet bez sprzedaży trunków, zatrudniające ponad 20 osób, licząc w tem właściciela i członków jego rodziny, w tych zakładach pracujących.

Kategorja druga.

1) Zakłady, zatrudniające ponad 10 do 20 osób, licząc w tem właściciela i członków jego rodziny, w tych zakładach pracujących.

2) Zakłady gastronomiczne z wyszynkiem trunków, zatrudniające nawet mniej niż 10 osób, licząc w tem właściciela i członków jego rodziny, w tych zakładach pracujących.

Kategorja trzecia.

Wszelkie inne mniejsze zakłady gastronomiczne i jadłodajnie — bez wyszynku trunków.

VIII. Sale bilardowe (art. 5, punkt 6).

Kategorja trzecia.

Sale bilardowe, utrzymywane oddzielnie od zakładów gastronomicznych.

IX. Zakłady dla sprzedaży napojów chłodzących (art. 5, punkt 6).

Kategorja czwarta.

Zakłady, sprzedające wyłącznie wodę selcerską, limonadę i t. p. napoje chłodzące.

X. Hotele, pokoje umeblowane, zajazdy, gospody i domy noclegowe (art. 5, punkt 6).

Kategorja pierwsza.

Hotele i pokoje umeblowane, posiadające do wynajęcia ponad 100 pokojów (numerów).

Kategorja druga.

Hotele i pokoje umeblowane, posiadające do wynajęcia ponad 20 do 100 pokojów.

Kategorja trzecia.

Hotele i pokoje umeblowane, posiadające do wynajęcia ponad sześć do 20 pokojów; zajazdy i gospody w miastach i miasteczkach, bez wyszynku trunków.

Kategorja czwarta.

Hotele i pokoje umeblowane, posiadające do wynajęcia ponad 2 do 6 pokojów; zajazdy i gospody w osadach wiejskich, bez wyszynku oraz domy noclegowe.

XI. Pensjonaty — pokoje umeblowane ze stołowaniem (art. 5, punkt 6).

Kategorja pierwsza.

Pensjonaty, w których ilość wynajmowanych pokojów przewyższa pięćdziesiąt.

Kategorja druga.

Pensjonaty, posiadające do wynajęcia ponad 12 do 50 pokojów.

Kategorja trzecia.

Pensjonaty, posiadające do wynajęcia ponad 2 do 12 pokojów.

XII. Księgarnie (art. 5, punkt 1).

Kategorja druga.

Księgarnie, zatrudniające ponad 5 osób, licząc w tem właściciela i członków jego rodziny, w księgarni pracujących.

Kategorja trzecia.

Wszystkie inne księgarnie.

XIII. Zakłady lecznicze (art. 5, punkt 6).

Kategorja druga.

Posiadające łóżek dla chorych ponad 10.

Kategorja trzecia.

Posiadające łóżek dla chorych do 10, oraz wszelkie zakłady lecznicze, przeznaczone wyłącznie dla chorych przychodnich (ambulatorja).

XIV. Apteki (art. 5, punkt 6).

Kategorja pierwsza.

Zatrudniające ponad 8 osób, licząc w tem właściciela i członków jego rodziny, w aptece pracujących.

Kategorja druga.

Zatrudniające ponad 3 do 8 osób, licząc w tem właściciela i członków jego rodziny, w aptece pracujących.

Kategorja trzecia.

Zatrudniające najwyżej trzy osoby, licząc w tem właściciela i członków rodziny, w aptece pracujących.

XV. Zakłady kąpielowe (art. 5, punkt 6).

Kategorja druga.

1) Łaźnie z oddzielnemi kabinami, lub łazienki z ilością wanien ponad 20.

2) Kąpiele na wodach morskich i słodkich z ilością kabin powyżej 40.

Kategorja trzecia.

1) Łaźnie ogólne i łazienki z ilością wanien do 20.

2) Kąpiele na wodach morskich i słodkich z ilością kabin od 10 do 40.

Kategorja czwarta.

Kąpiele na wodach morskich i słodkich ogólne z ilością kabin poniżej 10.

XVI. Przedsiębiorstwa kinematograficzne (art. 5, punkt 6).

Kategorja pierwsza.

Stałe kinematografy, posiadające widownie, obliczone na ilość osób ponad 500.

Kategorja druga.

Stałe kinematografy, posiadające widownie, obliczone na ilość osób ponad 150 do 500.

Kategorja trzecia.

Stałe kinematografy, posiadające widownie, obliczone na ilość osób do 150.

Wędrowne przedsiębiorstwa kinematograficzne winny nabywać świadectwa kategorji V-a przedsiębiorstw handlowych.

XVII. Przedsiębiorstwa teatralne, cyrki, ogródki i sale z zamkniętemi lub otwartemi scenami (art. 5, punkt 6).

Kategorja pierwsza.

Stałe teatry, cyrki, ogródki i sale z otwartemi lub zamkniętemi scenami, posiadające widownie, obliczone na ilość osób ponad 750.

Kategorja druga.

Stałe teatry, cyrki, ogródki i sale z otwartemi lub zamkniętemi scenami, posiadające widownie, obliczone na ilość osób ponad 300 do 750.

Kategorja trzecia.

Stałe teatry, cyrki, ogródki i sale z otwartemi lub zamkniętemi scenami, posiadające widownie, obliczone na ilość osób do 300.

Wędrowne przedsiębiorstwa teatralne, wędrowne cyrki i inne wędrowne zespoły artystyczne winny nabywać świadectwa przemysłowe kategorji V-a przedsiębiorstw handlowych.

XVIII. Zdroje naturalnych wód mineralnych (art. 5, punkt 6).

Kategorja druga.

Sprzedaż wód mineralnych ze zdrojów.

U w a g a: Wszelkie inne przedsiębiorstwa, prowadzone przez zarządy zdrojowe (pensjonaty, ką-

piele, ambulatorja), podlegają oddzielnemu opodatkowaniu na zasadach ogólnych.

XIX. Wrotniska i ślizgawki (art. 5, punkt 6).

Kategorja trzecia.

Wszystkie przedsiębiorstwa tego rodzaju.

XX. Magle i maszyny do czesania wełny (art. 5, punkt 6).

Kategorja czwarta.

Utrzymywane jako oddzielne przedsiębiorstwa zarobkowe: magle i maszyny do czesania wełny.

XXI. Wydawnictwa utworów drukowanych.

Kategorja druga.

Wydawnictwa pism codziennych w stolicy i miejscowościach pierwszej klasy.

Kategorja trzecia.

Wydawnictwa pism codziennych w miejscowościach II, III i IV klasy, wydawnictwa innych utworów drukowanych bez względu na klasę miejscowości.

B. PRZEDSIĘBIORSTWA KOMUNIKACYJNE.

I. Przedsiębiorstwa kolei żelaznych tak normalnych, jak i wąskotorowych, tudzież tramwajów oraz przedsiębiorstwa telefonów zalicza się do kategorji pierwszej przedsiębiorstw handlowych.

II. Główne zakłady przedsiębiorstw żeglugi zalicza się do kategorji drugiej przedsiębiorstw handlowych; inne zakłady tych przedsiębiorstw zalicza się do kategorji trzeciej przedsiębiorstw handlowych.

Nadto od każdego statku uiszcza się opłatę za świadectwo przemysłowe w następującej wysokości:

1) statki parowe, według powierzchni ogrzewalnej kotłów parowych po 0,80 zł za jeden m^2 tej powierzchni;

2) statki motorowe, według siły motorów po 0,40 zł za każdą jednostkę siły (H. P.);

3) żaglowce metalowe, według powierzchni pokładu po 0,03 zł za jeden m^2 powierzchni pokładu;

4) żaglowce z drzewa z pokładem, według powierzchni pokładu po 0,03 zł za jeden m^2 tej powierzchni;

5) żaglowce z drzewa bez pokładu (berlinki) według powierzchni, obliczonej przez pomnożenie długości żaglowca (berlinki) przez jego szerokość, po 0.01 zł za jeden m^2 tej powierzchni.

C. PRZEDSIĘBIORSTWA PRZEMYSŁOWE.

I. Kopalnie węgla kamiennego.

Kategorja pierwsza.

Produkujące ponad 2.000.000 ctn. m.

Kategorja druga.

Produkujące ponad 1.500.000 do 2.000.000 ctn. m.

Kategorja trzecia.

Produkujące ponad 500.000 do 1.500.000 ctn. m.

Kategorja czwarta.

Produkujące ponad 200.000 do 500.000 ctn. m.

Kategorja piąta.

Produkujące ponad 50.000 do 200.000 ctn. m.

Kategorja szósta.

Produkujące do 50.000 ctn. m.

II. Kopalnie rudy.

Kategorja pierwsza.

Produkujące ponad 2.500.000 ctn. m.

Kategorja druga.

Produkujące ponad 2.000.000 do 2.500.000 ctn. m.

Kategorja trzecia.

Produkujące ponad 1.000.000 do 2.000.000 ctn. m.

Kategorja czwarta.

Produkujące ponad 500.000 do 1.000.000 ctn. m.

Kategorja piąta.

Produkujące ponad 100.000 do 500.000 ctn. m.

Kategorja szósta.

Produkujące do 100.000 ctn. m.

III. Kopalnie nafty lub gazów ziemnych.

Kategorja pierwsza.

Produkujące ropy naftowej ponad 3.000.000 ctn. m.

Kategorja druga.

Produkujące ropy naftowej ponad 2.000.000 do 3.000.000 ctn. m.

Kategorja trzecia.

Produkujące ropy naftowej ponad 1.000.000 do 2.000.000 ctn. m.

Kategorja czwarta.

Produkujące ropy naftowej ponad 250.000 do 1.000.000 ctn. m.

Kategorja piąta.

Produkujące ropy naftowej ponad 100.000 do 250.000 ctn. m.

Kategorja szósta.

Produkujące ropy naftowej do 100.000 ctn. m.

Uwaga: Przy kopalniach, produkujących gazy ziemne, jeden metr sześcienny gazu liczy się za jeden kilogram ropy naftowej.

IV. Młyny mączne.

Kategorja pierwsza.

Młyny, w których suma średnic wszystkich par żaren przekracza 150 metrów.

Kategorja druga.

Młyny, w których suma średnic wszystkich par żaren wynosi ponad 100 do 150 metrów.

Kategorja trzecia.

Młyny, w których suma średnic wszystkich par żaren wynosi ponad 50 do 100 metrów.

Kategorja czwarta.

Młyny, w których suma średnic wszystkich par żaren wynosi ponad 15 do 50 metrów.

Kategorja piąta.

Młyny, w których suma średnic wszystkich par żaren wynosi ponad 8 do 15 metrów.

Kategorja szósta.

Młyny, w których suma średnic wszystkich par żaren wynosi ponad 4 do 8 metrów.

Kategorja siódma.

Młyny, w których suma średnic wszystkich par żaren wynosi ponad 1½ do 4 metrów.

Kategorja ósma.

Wiatraki i inne młyny, w których suma średnic wszystkich par żaren nie przekracza półtora metra.

U w a g a: O ile w młynach używane są do mielenia walce wyłącznie lub łącznie z żarnami, to 1 ctm. długości pary walców liczy się za trzy ctm. średnicy pary żaren, a zespół trzech walców liczy się za dwie pary walców.

V. Gorzelnie.

Kategorja trzecia.

Produkujące ponad 900.000 stopni hektolitrowych alkoholu.

Kategorja czwarta.

Produkujące ponad 400.000 do 900.000 stopni hektolitrowych alkoholu.

Kategorja piąta.

Produkujące ponad 200.000 do 400.000 stopni hektolitrowych alkoholu.

Kategorja szósta.

Produkujące do 200.000 stopni hektolitrowych alkoholu.

VI. Browary.

Kategorja pierwsza.

Wyrabiające ponad 60.000 hektol. gorącej brzeczki.

Kategorja druga.

Wyrabiające ponad 30.000 do 60.000 hektol. gorącej brzeczki.

Kategorja trzecia.

Wyrabiające ponad 18.000 do 30.000 hektol. gorącej brzeczki.

Kategorja czwarta.

Wyrabiające ponad 6.000 do 18.000 hektol. gorącej brzeczki.

Kategorja piąta.

Wyrabiające ponad 2.000 do 6.000 hektol. gorącej brzeczki.

Kategorja szósta.

Wyrabiające do 2.000 hektol. gorącej brzeczki.

VII. Cukrownie.

Kategorja pierwsza.

Produkujące ponad 30.000 ctn. m. kryształu.

Kategorja druga.

Produkujące ponad 20.000 do 30.000 ctn. m. kryształu.

Kategorja trzecia.

Produkujące ponad 10.000 do 20.000 ctn. m. kryształu.

Kategorja czwarta.

Produkujące do 10.000 ctn. m. kryształu.

VIII. Olejarnie parowe.

Kategorja pierwsza.

Posiadające ponad 20 czynnych pras.

Kategorja druga.

Posiadające ponad 13 do 20 czynnych pras.

Kategorja trzecia.

Posiadające ponad 7 do 13 czynnych pras.

Kategorja czwarta.

Posiadające do 7 czynnych pras.

IX. Zakłady drożdżowo-gorzelnicze.

Kategorja pierwsza.

Wyrabiające ponad 4.000 ctn. m. drożdży prasowanych.

Kategorja druga.

Wyrabiające ponad 3.000 do 4.000 ctn. m. drożdży prasowanych.

Kategorja trzecia.

Wyrabiające ponad 1.200 do 3.000 ctn. m. drożdży prasowanych.

Kategorja czwarta.

Wyrabiające ponad 400 do 1.200 ctn. m. drożdży prasowanych.

Kategorja piąta.

Wyrabiające do 400 ctn. m. drożdży prasowanych.

X. Fabryki drożdży prasowanych.

Kategorja druga.

Wyrabiające ponad 4.000 ctn. m. drożdży prasowanych.

Kategorja trzecia.

Wyrabiające ponad 2.000 do 4.000 ctn. m. drożdży prasowanych.

Kategorja czwarta.

Wyrabiające ponad 600 do 2.000 ctn. m. drożdży prasowanych.

Kategorja piąta.

Wyrabiające ponad 200 do 600 ctn. m. drożdży prasowanych.

Kategorja szósta.

Wyrabiające do 200 ctn. m. drożdży prasowanych.

XI. Fabryki wódek.

Kategorja pierwsza.

Produkujące ponad 12.000 hektol. wyrobów wódczanych.

Kategorja druga.

Produkujące ponad 8.000 do 12.000 hektol. wyrobów wódczanych.

Kategorja trzecia.

Produkujące ponad 4.000 do 8.000 hektol. wyrobów wódczanych.

Kategorja czwarta.

Produkujące ponad 1.000 do 4.000 hektol. wyrobów wódczanych.

Kategorja piąta.

Produkujące do 1.000 hektol. wyrobów wódczanych.

XII. Rektyfikacja okowity.

Kategorja druga.

Produkujące ponad 2.400.000 stopni hektol. oczyszczonej okowity.

Kategorja trzecia.

Produkujące ponad 1.200.000 do 2.400.000 stopni hektol. oczyszczonej okowity.

Kategorja czwarta.

Produkujące ponad 350.000 do 1.200.000 stopni hektol. oczyszczonej okowity.

Kategorja piąta.

Produkujące do 350.000 stopni hektol. oczyszczonej okowity.

XIII. Rafinerje cukru.

Kategorja pierwsza.

Produkujące ponad 30.000 ctn. m. rafinady.

Kategorja druga.

Produkujące ponad 20.000 do 30.000 ctn. m. rafinady.

Kategorja trzecia.

Produkujące do 20.000 ctn. m. rafinady.

XIV. Miodosytnie, zakłady wyrabiające lakier spirytusowy i politurę.

Kategorja pierwsza.

Zatrudniające ponad 1.000 robotników.

Kategorja druga.

Zatrudniające ponad 500 do 1.000 robotników.

Kategorja trzecia.

Zatrudniające ponad 200 do 500 robotników.

Kategorja czwarta.

Zatrudniające ponad 50 do 200 robotników, przy stosowaniu zaś silników mechanicznych — ponad 25 do 200 robotników.

Kategorja piąta.

Zatrudniające ponad 15 do 20 robotników, przy stosowaniu zaś silników mechanicznych — ponad 10 do 20 robotników.

Kategorja szósta.

Wszystkie inne tego rodzaju zakłady.

XV. Fabryki zapałek.

Kategorja trzecia.

Zatrudniające powyżej 500 robotników.

Kategorja czwarta.

Zatrudniające przy fabrykacji ręcznej ponad 200 do 500 robotników, przy stosowaniu zaś silników mechanicznych — ponad 100 do 500 robotników.

Kategorja piąta.

Zatrudniające przy fabrykacji ręcznej do 200 robotników, przy stosowaniu zaś silników mechanicznych — do 100 robotników.

XVI. Przedsiębiorstwa wodociągowe, gazownie, elektrownie.

Kategorja trzecia.

Wszystkie tego rodzaju zakłady.

XVII. Przedsiębiorstwa wykonywania filmów dla kinematografów.

Kategorja trzecia.

Wszystkie przedsiębiorstwa tego rodzaju.

XVIII. Przędzalnie, blicharnie, farbiarnie i apretury, walcownie żelaza, stali, cynku i miedzi, fabryki drutu, rur, wagonów i maszyn, odlewnie miedzi i bronzu, zakłady wytapiania tłuszczów, fabryki ekstraktów z tłuszczów i olejów, margaryny, mydła, stearyny oraz garbarnie, fabryki artykułów chemicznych, kosmetycznych, aptecznych, farb, ekstraktów farbiarskich, lakierów terpentynowych, laku, szuwaksu, rafinerji nafty, olejów mineralnych, gazoliny i smarów, asfaltu, gudronitu, parafiny i cerezyny.

Kategorja pierwsza.

Zatrudniające ponad 500 robotników.

Kategorja druga.

Zatrudniające ponad 200 do 500 robotników.

Kategorja trzecia.

Zatrudniające ponad 100 do 200 robotników.

Kategorja czwarta.

Zatrudniające robotników:

a) przy fabrykacji ręcznej ponad 50 do 100;
b) przy stosowaniu silników mechanicznych ponad 25 do 100.

Kategorja piąta.

Zatrudniające robotników:

a) przy fabrykacji ręcznej ponad 15 do 50;
b) przy stosowaniu silników mechanicznych ponad 10 do 25.

Kategorja szósta.

Zatrudniające robotników:

a) przy fabrykacji ręcznej ponad 9 do 15;
b) przy stosowaniu silników mechanicznych ponad 7 do 10.

Kategorja siódma.

Zatrudniające robotników:

a) przy fabrykacji ręcznej ponad 4 do 9;
b) przy stosowaniu silników mechanicznych ponad 4 do 7.

Kategorja ósma.

Zatrudniające robotników tak przy fabrykacji ręcznej, jak i przy stosowaniu silników mechanicznych od 1 do 4, licząc w tem właściciela przedsiębiorstwa i członków jego rodziny, zatrudnionych w przedsiębiorstwie.

XIX. Wszelkie przedsiębiorstwa przemysłowe, nie wymienione w poprzednich ustępach, tudzież zajęcia rzemieślnicze, rękodzielnicze, dorożkarstwo i furmaństwo.

Kategorja pierwsza.

Zatrudniające robotników ponad 1.000.

Kategorja druga.

Zatrudniające robotników ponad 500 do 1.000.

Kategorja trzecia.

Zatrudniające robotników ponad 200 do 500.

Kategorja czwarta.

Zatrudniające robotników:

a) przy fabrykacji ręcznej ponad 50 do 200;
b) przy stosowaniu silników mechanicznych ponad 25 do 200.

Kategorja piąta.

Zatrudniające robotników:

a) przy fabrykacji ręcznej ponad 15 do 50;
b) przy stosowaniu silników mechanicznych ponad 10 do 25.

Kategorja szósta.

Zatrudniające robotników:
a) przy fabrykacji ręcznej ponad 9 do 15;
b) przy stosowaniu silników mechanicznych ponad 7 do 10.

Kategorja siódma.

Zatrudniające robotników:
a) przy fabrykacji ręcznej ponad 4 do 9;
b) przy stosowaniu silników mechanicznych ponad 4 do 7.

Kategorja ósma.

Zatrudniające robotników tak przy fabrykacji ręcznej, jak i przy stosowaniu silników mechanicznych od 1 do 4, licząc w tem właściciela przedsiębiorstwa i członków jego rodziny, zatrudnionych w przedsiębiorstwie.

Część III.

CENY ŚWIADECTW PRZEMYSŁOWYCH.

A. Dla przedsiębiorstw handlowych.

Kategorja		We wszystkich miejscowościach	W Warszawie	w miejscowościach klasy I	II	III	IV
		złotych					
I	Dla zakładów handlowych	2.000	—	—	—	—	—
II	Dla zakładów handlowych	—	400	330	270	200	130
III	Dla zakładów handlowych	—	80	65	50	40	25
IV	Dla zakładów handlowych	—	30	25	20	15	10
V-a	Dla handlu rozwoźnego	50	—	—	—	—	—
V-b	Dla handlu obnośnego	15	—	—	—	—	—

B. Dla przedsiębiorstw przemysłowych.

Kategorja		We wszystkich miejscowościach	W Warszawie	w miejscowościach klasy I	II	III	IV
		złotych					
I		6.000	—	—	—	—	—
II		4.000	—	—	—	—	—
III		2.000	—	—	—	—	—
IV		600	—	—	—	—	—
V		200	—	—	—	—	—
VI		—	120	100	80	60	40
VII		—	60	50	40	30	20
VIII		—	15	12	10	6	4

C. Dla handlu jarmarcznego.

	Dla handlu hurtowego	Dla handlu detalicznego
	złotych	
Na jarmarkach, trwających ponad 21 dni	250	70
Na jarmarkach, trwających ponad 7 dni do 21 dni	125	35
Na jarmarkach, trwających ponad 3 dni do 7 dni	100	25

D. Dla zajęć przemysłowych.

Kategorja	Oznaczenie zajęcia przemysłowego	Cena w złotych
I	Ekspedytorzy, nie utrzymujący oddzielnych biur i pomocników handlowych, lecz trudniący się osobiście z polecenia osób trzecich cleniem w urzędach celnych towarów, wysyłanych zagranicę lub otrzymywanych z zagranicy:	
	1) Przy urzędach celnych, znajdujących się przy głównych linjach kolei żelaznych	400
	2) Przy urzędach celnych, znajdujących się przy bocznych linjach kolei żelaznych	300
	3) Przy urzędach celnych, nie położonych przy linjach kolejowych . .	250
II.	a) Pośrednicy giełdowi (maklerzy):	
	1) Na giełdzie warszawskiej	400
	2) Na innych giełdach	250
	b) Wszelkiego rodzaju inni pośrednicy handlowi:	
	1) W Warszawie i w miejscowościach I klasy	150
	2) W miejscowościach II klasy	100
	3) W miejscowościach III i IV klasy	30
III.	Inspektorzy i ajenci przedsiębiorstw ubezpieczeniowych, przewozowych, komunikacyjnych oraz instytucyj kredytowych, o ile prowadzą operacje bez utrzymywania biur:	
	1) W Warszawie i w miejscowościach I klasy	50
	2) W miejscowościach II klasy	40
	3) W miejscowościach III i IV klasy	20
IV.	Pomocnicy podróżujący (komiwojażerowie)	100

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 31 sierpnia 1934 r. Nr. 76, poz. 716).

291.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 9 sierpnia 1934 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 czerwca 1924 r. o wymiarze i poborze państwowego podatku od nieruchomości w gminach miejskich oraz od niektórych budynków w gminach wiejskich.

Na podstawie art. 5 ustawy z dnia 18 marca 1933 r. o przejęciu przez władze skarbowe wymiaru i poboru niektórych podatków (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 168), tudzież art. 211 § 2 Ordynacji Podatkowej z dnia 15 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 346), ogłaszam jednolity tekst rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 czerwca 1924 r. o wymiarze i poborze państwowego podatku od nieruchomości w gminach miejskich oraz od niektórych budynków w gminach wiejskich (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 523), powstały z włączenia do tego rozporządzenia:

1) ustawy z dnia 1 kwietnia 1925 r. o przedłużeniu mocy obowiązującej przepisów o wymiarze i poborze państwowego podatku od nieruchomości w gminach miejskich oraz od niektórych budynków w gminach wiejskich (Dz. U. R. P. Nr. 43, poz. 296);

2) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 marca 1928 r. o przedłużeniu mocy obowiązującej i uzupełnieniu ustawy z dnia 1 kwietnia 1925 r. w sprawie wymiaru i poboru państwowego podatku od nieruchomości w gminach miejskich oraz od niektórych budynków w gminach wiejskich (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 292);

3) ustawy z dnia 30 grudnia 1929 r. zmieniającej niektóre postanowienia rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 marca 1928 r. o przedłużeniu mocy obowiązującej i uzupełnieniu ustawy z dnia 1 kwietnia 1925 r. w sprawie wymiaru i poboru państwowego podatku od nieruchomości w gminach miejskich oraz od niektórych budynków w gminach wiejskich (Dz. U. R. P. z 1930 r. Nr. 2, poz. 6) i

4) ustawy z dnia 17 grudnia 1931 r. w sprawie zmiany niektórych przepisów o państwowym podatku od nieruchomości w gminach miejskich oraz od niektórych budynków w gminach wiejskich (Dz. U. R. P. Nr. 112, poz. 877),

z uwzględnieniem zmian wprowadzonych:

1) ustawą z dnia 10 marca 1932 r. o przejęciu egzekucji administracyjnej przez władze skarbowe oraz o postępowaniu egzekucyjnem władz skarbowych (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 328);

2) ustawą z dnia 18 marca 1933 r. o przejęciu przez władze skarbowe wymiaru i poboru niektórych podatków (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 168);

3) ustawą z dnia 23 marca 1933 r. o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorjalnego (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 294);

4) ustawą z dnia 24 marca 1933 r. o ulgach dla nowowznoszonych budowli (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 173);

5) Ordynacją Podatkową z dnia 15 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 346);

z nową numeracją artykułów i po dokonaniu koniecznych zmian redakcyjnych, wywołanych połączeniem wymienionych ustaw i rozporządzeń.

Podany w załączniku tekst rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej obowiązuje od dnia 1 października 1934 r.

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

Załącznik do obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 9 sierpnia 1934 r. (poz. 717).

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 17 czerwca 1924 r.

o wymiarze i poborze państwowego podatku od nieruchomości w gminach miejskich oraz od niektórych budynków w gminach wiejskich.

Rozdział I.

Przedmiot podatku.

Art. 1.

Państwowy podatek od nieruchomości w gminach miejskich oraz od niektórych budynków w gminach wiejskich pobiera się:

A. w gminach miejskich:

1) od domów mieszkalnych wraz z należącemi do nich zabudowaniami gospodarczemi, podwórzami, ogrodami i sadami; od fabryk, teatrów, łaźni i wogóle od wszelkiego rodzaju budowli, położonych na gruntach miejskich, i

2) od placów, zajętych na przedsiębiorstwa handlowe i składy towarowe,

B. w gminach wiejskich:

od budynków o charakterze dochodowym lub zarobkowym, a niezwiązanych z produkcją rolną, zarówno od domów mieszkalnych, jak od budowli, przeznaczonych na pomieszczenie zakładów przemysłowych i handlowych.

Zwolnienia.

Art. 2.

Wolne są od podatku:

1) nieruchomości (art. 1), stanowiące własność Państwa,

2) budynki, stanowiące własność prywatną, stale i bezpłatnie zajmowane w całości na użytek Państwa lub związków, wymienionych w p. 3 niniejszego artykułu,

3) nieruchomości lub ich części należące: do związków samorządowych oraz do prawnie uznanych instytucyj i związków wyznaniowych, dobroczynnych, naukowych i oświatowych, o ile te nieruchomości lub ich części nie przynoszą dochodu przez oddanie ich w najem,

4) budynki, należące do kolei żelaznych prywatnych, o ile nie przynoszą dochodu przez oddawanie ich w najem,

5) nieruchomości lub części tychże, zwolnione od podatków na mocy ustawy z dnia 24 marca 1933 r. o ulgach dla nowowznoszonych budowli (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 173),

6) nieruchomości w gminach miejskich i budynki w gminach wiejskich, gdy komorne względnie wartość czynszowa nieruchomości nie przekracza rocznie 25 złotych; dochód ten dla nieruchomości, podpadających pod przepisy o ochronie lokatorów, będzie obliczony według norm art. 6 ustawy o ochronie lokatorów,

7) budynki z powodu ich złego stanu niezamieszkane, względnie nieużytkowane na zakład przemysłowy lub handlowy,

8) znajdujące się na gruntach gmin wiejskich domy mieszkalne, przeznaczone na mieszkania dla osób, prowadzących gospodarstwo rolne lub leśne w charakterze właścicieli względnie dzierżawców, dla rodzin i domowników tych osób, tudzież dla służby, oficjalistów i robotników, zatrudnionych w produkcji rolnej, względnie w przedsiębiorstwach, związanych z produkcją rolniczą,

9) położone na gruntach gmin wiejskich zabudowania, przeznaczone na zakłady przemysłowe, związane z produkcją rolną, oraz na magazyny i składy dla przechowywania zapasów ziemiopłodów, produktów przemysłu rolnego, tudzież inwentarzy.

Nie korzystają jednak ze zwolnienia od podatku wszelkiego rodzaju budynki i pomieszczenia w całości lub w części wynajęte za czynszem bez jednoczesnego wydzierżawienia posiadłości gruntowych lub z wydzierżawieniem takiej tylko ilości gruntów, które nie nadają wynajętym budynkom i pomieszczeniom charakteru rolniczego.

Nie korzystają również z uwolnienia od podatku domy osób, nietrudniących się zawodowo rolnictwem i mieszkających w tych domach tylko sezonowo, chociażby przy budynkach znajdowała się pewna przestrzeń gruntu, przeznaczona dla produkcji rolniczej lub ogrodowniczej.

Podstawa wymiaru.

Art. 3.

Przy ustalaniu podstawy opodatkowania należy rozróżniać:

1) nieruchomości lub ich części, podlegające przepisom ustawy o ochronie lokatorów z dnia 11 kwietnia 1924 r. (Dz. U. R.P. Nr. 39, poz. 406),

2) nieruchomości lub ich części, nie podlegające przepisom powyższej ustawy.

Art. 4.

Podstawę wymiaru podatku od nieruchomości, względnie od ich części, oznaczonych w art. 3 p. 1), stanowi ogólna suma komornego, ustalona w myśl art. 3 względnie w myśl art. 5 i 6 ustawy o ochronie

lokatorów, z wyłączeniem opłat dodatkowych (art. 7 i 8 wspomnianej ustawy), względnie ustalona w taki sam sposób wartość czynszowa nieoddawanych w najem nieruchomości lub części.

Art. 5.

Podstawę wymiaru podatku od nieruchomości, względnie ich części, oznaczonych w art. 3 p. 2), stanowi pełne umowne komorne (czynsz) lub pełna wartość czynszowa nieruchomości albo ich części, nieoddanych w najem.

Art. 6.

Jeśli za podstawę wymiaru podatku od pewnej kategorji niewynajmowanych nieruchomości (fabryk, teatrów, willi, łaźni i t. p.) nie może być przyjęta suma czynszu z powodu niemożności jej ustalenia, to wartość czynszową oblicza się w wysokości 5% od obiegowej wartości takiej nieruchomości. Wartość obiegową ustala się na zasadzie cen płaconych w miarodajnym okresie czasu za takie same lub podobne nieruchomości, położone w tej samej miejscowości i znajdujące się w analogicznych warunkach, ewentualnie przy pomocy rzeczoznawców.

Wysokość podatku.

Art. 7.

Podatek wynosi 7% sumy, stanowiącej podstawę wymiaru, obliczonej w myśl art. 4 lub art. 5 i 6.

Rozdział II.

Wymiar podatku.

Art. 8.

Podstawę wymiaru, jako też wysokość podatku należy określać corocznie oddzielnie jednak za każdy kwartał kalendarzowy, opierając się przytem na danych, zebranych i sprawdzonych przy wymierzaniu podatku za rok 1924.

Art. 9.

Celem ustalenia wysokości komornego albo wartości czynszowej tych lokalów lub tych części składowych nieruchomości, które podlegają ustawie o ochronie lokatorów, lecz co do których nie można było ustalić komornego względnie wartości czynszowej z czerwca 1914 r. lub tych, które nie podlegają przepisom o ochronie lokatorów — postąpią urzędy skarbowe następująco:

Określą na podstawie ewentualnych zeznań właściciela i opinji dwóch rzeczoznawców wysokość podstawowego komornego względnie wartości czynszowej — jeśli chodzi o nieruchomości podlegające ustawie o ochronie lokatorów, — albo ustalą obecne umowne komorne względnie obecną czynszową wartość, — jeśli chodzi o nieruchomości niepodlegające wspomnianej ustawie.

Art. 10.

Zmiany w wysokości czynszów najmu nieruchomości lub ich części, niepodlegających przepisom ustawy o ochronie lokatorów, zaszłe w ciągu roku 1924, względnie w latach następnych, powinny być uwzględnione przy wymiarze podatku już za rok kalendarzowy, bezpośrednio następujący po zaszłej zmianie.

Terminy płatności.

Art. 11.

Podatek, przypadający na każdy kwartał kalendarzowy, płatny jest w końcu drugiego miesiąca następnego kwartału.

Art. 12.

Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 13.

Rozporządzenie niniejsze obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej z wyjątkiem województwa śląskiego.

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 31 sierpnia 1934 r. Nr. 76, poz. 717).

292.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 9 sierpnia 1934 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o podatku od lokali.

Na podstawie art. 211 § 2 Ordynacji Podatkowej z dnia 15 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 346) ogłaszam jednolity tekst ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o podatku od lokali (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 550) z uwzględnieniem zmian, wprowadzonych:

1) rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 r. o rozbudowie miast (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 372);

2) ustawą z dnia 17 grudnia 1931 r. w sprawie zmiany ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o podatku od lokali (Dz. U. R. P. Nr. 112, poz. 879);

3) ustawą z dnia 18 marca 1933 r. o przejęciu przez władze skarbowe wymiaru i poboru niektórych podatków (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 168);

4) ustawą z dnia 23 marca 1933 r. o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorjalnego (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 294);

5) ustawą z dnia 24 marca 1933 r. o ulgach dla nowowznoszonych budowli (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 173);

6) Ordynacją Podatkową z dnia 15 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 346)

oraz z nową numeracją artykułów.

Podany w załączniku tekst ustawy obowiązuje od dnia 1 października 1934 r.

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

Załącznik do obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 9 sierpnia 1934 r. (poz. 718).

USTAWA

z dnia 2 sierpnia 1926 r.

o podatku od lokali.

Art. 1.

Na rzecz gmin miejskich oraz na rzecz Państwowego Funduszu Rozbudowy Miast, jako też na rzecz Funduszu Kwaterunku Wojskowego pobiera się, począwszy od dnia 1 sierpnia 1926 r., podatek od lokali na zasadach ustawy niniejszej.

Do zapłaty podatku od lokali obowiązane są osoby fizyczne i prawne, zajmujące lokale.

Przedmiot podatku.

Art. 2.

Podatkowi podlegają wszelkiego rodzaju lokale na obszarze gmin miejskich, z wyłączeniem lokali, wymienionych w art. 3 niniejszej ustawy.

Art. 3.

Podatkowi nie podlegają:

1) kościoły, świątynie i lokale, przeznaczone wyłącznie na stałe domy modlitwy, należące do uznanych w Państwie wyznań religijnych;

2) budynki fabryczne, przeznaczone na cele przemysłowe, z wyłączeniem budynków mieszkalnych;

3) lokale, zajmowane przez urzędy i instytucje państwowe lub samorządowe oraz przez instytucje naukowe, oświatowe, dobroczynne i wyznaniowe, z wyjątkiem części tych lokali, odnajmowanych lub oddawanych bezpłatnie do użytkowania osobom trzecim;

4) lokale w budowlach, wymienionych w art. 1 ustawy z dnia 24 marca 1933 r. o ulgach dla nowowznoszonych budowli (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 173) przez lat 10 od dnia chociażby tylko częściowego użytkowania tych budowli, o ile użytkowanie nastąpiło przed 1 stycznia 1929 r., a przez lat 15, o ile użytkowanie nastąpiło po 1 stycznia 1929 r.; przepis powyższy nie odnosi się do gmin miejskich, zaliczonych do uzdrowisk o charakterze użyteczności publicznej na podstawie ustawy z dnia 23 marca 1922 r. o uzdrowiskach (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 254), zmienionej częściowo rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 331);

5) lokale zajęte przez

a) szefów uwierzytelnionych przy Rządzie Polskim przedstawicielstw dyplomatycznych państw obcych oraz misyj zagranicznych tudzież funkcjonarjuszów, należących do uznanego personelu eksterytorjalnego wyżej wspomnianych przedstawicielstw i misyj,

b) szefów oraz funkcjonarjuszów przedstawicielstw konsularnych państw obcych, będących obywatelami państwa wysyłającego, oraz

c) lokale, służące na potrzeby wymienionych przedstawicielstw, konsulatów i misyj;

zwolnienia te przyznawane będą pod warunkiem wzajemności;

6) lokale, czasowo niezamieszkane lub nieużytkowane na cele przemysłowe, handlowe i t. p.;

7) mieszkania jedno, dwu i trzyizbowe, zajmowane przez bezrobotnych, o ile nie mają sublokatorów;

8) lokale jedno i dwuizbowe, zamieszkane przez inwalidów, wdowy i sieroty tychże, pobierające rentę inwalidzką, i osoby, pobierające wsparcie na starość i niemoc oraz wsparcia z ubezpieczeń społecznych;

9) lokale, zajmowane przez dozorców domowych.

Podstawa wymiaru.

Art. 4.

Podstawę wymiaru podatku za dany rok podatkowy stanowi:

a) dla lokali, podlegających ustawie z dnia 11 kwietnia 1924 r. o ochronie lokatorów (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 406), — komorne, względnie wartość czynszowa, obliczone zgodnie z art. 6 p. 4 powyższej ustawy;

b) dla wszystkich innych lokali — komorne z roku poprzedzającego, przyczem w razie, gdy lokal w roku, poprzedzającym rok podatkowy, nie był wynajęty, względnie w wypadku, gdy lokal w tym czasie zajmowany był bezpłatnie przez osobę, obowiązaną do zapłacenia podatku (art. 1 ust. 2),—wartość czynszowa. Wartość czynszową oblicza się w wysokości komornego, jakie uzyskaneby zostało w razie wynajęcia lokalu, uwzględniając położenie budynku, jego przeznaczenie, wielkość lokali i jego urządzeń oraz inne okoliczności, mające wpływ na wysokość komornego.

Stopa podatku.

Art. 5.

Stopa podatku wynosi:

a) dla lokali jedno, dwu i trzyizbowych — ogółem 8% podstawy wymiaru (art. 4), z któ-

rych 4% przypada na rzecz odnośnych miast, 2% na rzecz Państwowego Funduszu Rozbudowy Miast i 2% na rzecz Funduszu Kwaterunku Wojskowego, które z dniem 31 grudnia 1942 r. przypadną również na rzecz Państwowego Funduszu Rozbudowy Miast;

b) dla lokali czteroizbowych i wyżej ogółem 12% podstawy wymiaru (art. 4), z których 4% przypada na rzecz odnośnych miast, 5½% na rzecz Państwowego Funduszu Rozbudowy Miast i 2½% na rzecz Funduszu Kwaterunku Wojskowego, które z dniem 31 grudnia 1942 r. przypadną również na rzecz Państwowego Funduszu Rozbudowy Miast.

Terminy płatności podatku.

Art. 6.

Podatek od lokali płatny jest w ciągu miesięcy: lutego, maja, sierpnia i listopada każdego roku, w równych ratach kwartalnych, płatnych za bieżący kwartał kalendarzowy.

Art. 7.

Za czynności, związane z wymiarem i poborem podatku od lokali, urzędy skarbowe uprawnione są do pobierania odszkodowania w wysokości 3% sum, wypłacanych Związkom Samorządowym, Państwowemu Funduszowi Rozbudowy Miast oraz Funduszowi Kwaterunku Wojskowego z tytułu udziału we wpływach podatku od lokali wraz z karami za zwłokę lub odsetkami za odroczenie.

Przepisy końcowe.

Art. 8.

Z dniem 1 sierpnia 1926 r. tracą moc obowiązującą przepisy części IV art. 21 — 26 ustawy z dnia 17 grudnia 1921 r. o zasileniu finansów miejskich (Dz. U. R. P. z 1922 r. Nr. 2, poz. 6) oraz ustępów 1, 2 i 3 art. 7 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747).

Art. 9.

W ustawie z dnia 15 lipca 1925 r. o zakwaterowaniu wojska w czasie pokoju (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 681) wprowadza się następujące zmiany:

a) w art. 16 punkt 1) wyraz „kwaterunkowego" zastępuje się wyrazami „od lokali",

b) uchyla się przepisy, zawarte w art. 17, 18 i 19, o ile są zastąpione przepisami niniejszej ustawy, przyczem podatek od lokali pobiera się, począwszy od dnia 1 sierpnia 1926 r. do dnia 31 grudnia 1942 r.

Art. 10.

Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 11.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje od dnia 1 sierpnia 1926 r. na całym obszarze Rzeczypospolitej z wyjątkiem województwa śląskiego.

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 31 sierpnia 1934 r. Nr. 76, poz. 718).

293.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 9 sierpnia 1934 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 19 grudnia 1931 r. o nadzwyczajnym podatku od niektórych zajęć zawodowych.

Na podstawie art. 211 § 2 Ordynacji Podatkowej z dnia 15 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 346) ogłaszam jednolity tekst ustawy z dnia 19 grudnia 1931 r. o nadzwyczajnym podatku od niektórych zajęć zawodowych (Dz. U. R. P. Nr. 112, poz. 882) z uwzględnieniem zmian, wprowadzonych tą Ordynacją oraz z nową numeracją artykułów.

Podany w załączniku tekst ustawy obowiązuje od dnia 1 października 1934 r.

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

Załącznik do obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 9 sierpnia 1934 r. (poz. 719).

U S T A W A

z dnia 19 grudnia 1931 r.

o nadzwyczajnym podatku od niektórych zajęć zawodowych.

Art. 1.

(1) Osoby, osiągające dochód z zajęć zawodowych, przy których są pobierane opłaty, określane w drodze publiczno-prawnej, będące wynagrodzeniem tych osób za czynności o charakterze publiczno-prawnym, a mianowicie: notarjusze (rejenci), pisarze hipoteczni i komornicy — opłacają nadzwyczajny podatek od dochodu, osiąganego z tytułu spełniania danego zajęcia zawodowego.

(2) Za podstawę obliczenia wysokości nadzwyczajnego podatku u notarjuszów (rejentów) i pisarzy hipotecznych służy dochód, osiągany z tytułu opłat, pobieranych za spełnianie danego zajęcia zawodowego.

(3) Za podstawę obliczenia wysokości nadzwyczajnego podatku od komorników służy dochód, osiągnięty przy spełnianiu danego zajęcia zawodowego, a ustalony przy obliczaniu ogólnego dochodu dla wymiaru państwowego podatku dochodowego w myśl ustawy o państwowym podatku dochodowym.

(4) Pierwsze obliczenie nadzwyczajnego podatku uskutecznione będzie od dochodu, osiągniętego z zajęć zawodowych w 1932 roku kalendarzowym.

Art. 2.

Nadzwyczajnemu podatkowi podlegają osoby, których dochód roczny z danego zajęcia zawodowego przekracza kwotę 12.000 zł.

Art. 3.

Opodatkowaniu podlegają dochody, osiągnięte w ostatnim roku kalendarzowym, poprzedzającym rok podatkowy.

Art. 4.

(1) Nadzwyczajny podatek oblicza się według następującej skali:

Stopień dochodu	Wysokość dochodów z danego zajęcia zawodowego w złotych		Stopa procentowa podatku
	ponad	do	
1	12.000	16.000	3%
2	16.000	20.000	4%
3	20.000	28.000	5,5%
4	28.000	36.000	7%
5	36.000	48.000	8%
6	48.000	64.000	10%
7	64.000	80.000	13%
8	80.000	112.000	16%
9	112.000	176.000	18%
10	176.000	—	20%

(2) Podatek należy jednak obliczać w ten sposób, aby z dochodu wyższego stopnia po potrąceniu podatku nie pozostało nigdy mniej, niż pozostaje z największego dochodu bezpośrednio niższego stopnia po potrąceniu podatku, na ten stopień przypadającego.

(3) O ile z dochodu, miarodajnego dla obliczenia podatku, po potrąceniu przypadającej kwoty podatkowej pozostaje mniej niż 12.000 zł, należy podatek obliczyć i pobrać tylko w wysokości nadwyżki dochodu ponad 12.000 zł.

Art. 5.

Obowiązek podatkowy zaczyna się po nastaniu stosunków, uzasadniających obowiązek podatkowy.

Art. 6.

(1) Termin płatności nadzwyczajnego podatku ustanawia się na dzień 1 listopada każdego roku podatkowego.

(2) Płatnicy nadzwyczajnego podatku są obowiązani po upływie każdego miesiąca roku kalendarzowego najpóźniej do dnia 15 następnego miesiąca ustalić dochód osiągnięty w ubiegłym miesiącu, i od tego dochodu wpłacić zaliczkę miesięczną na poczet przyszłego podatku w wysokości stopy procentowej podatku, jaka według skali art. 4 niniejszej ustawy przypada od miesięcznego dochodu, obliczonego w stosunku rocznym, t. j. pomnożonego przez 12. O obliczeniu i wpłaceniu każdej zaliczki obowiązani są płatnicy zawiadomić właściwy urząd skarbowy.

(3) Dla należytego obliczenia dochodów, osiągniętych w poszczególnych miesiącach, obowiązani są płatnicy nadzwyczajnego podatku prowadzić specjalną księgę przychodów i rozchodów danego zajęcia zawodowego, wraz z odpowiedniemi dowodami.

(4) Urzędowi skarbowemu przysługuje prawo sprawdzania terminowego i prawidłowego obliczenia wysokości miesięcznych zaliczek. O ile po sprawdzeniu okaże się, że zaliczki wcale nie obliczono i nie wpłacono lub też wpłacono ją po terminie, względnie w kwocie za niskiej, urząd skarbowy uskutecznia z urzędu obliczenie zaliczki i wzywa płatnika do jej uiszczenia w terminie dni 7-miu.

(5) Nieuiszczone w terminie zaliczki stają się zaległością i podlegają egzekucyjnemu ściągnięciu wraz z karami za zwłokę od ustawowych terminów płatności zaliczek.

(6) Pierwszą zaliczkę na powyższych zasadach należy wpłacić do dnia 15 lutego 1932 r.

Art. 7.

Upoważnia się Ministra Skarbu do zwalniania płatników od obowiązku uiszczania zaliczek z art. 6 w przypadkach, w których przyjąć należy, że roczny dochód, służący za podstawę obliczenia nadzwyczajnego podatku, nie przekroczy 12.000 złotych rocznie.

Art. 8.

Podatnicy, którym nakazy płatnicze doręczono po 15 października, powinni uiścić cały podatek w ciągu dni 30 po dniu doręczenia nakazu płatniczego.

Art. 9.

Nadzwyczajny podatek wolny jest od 10% dodatku. uiszczanego w myśl ustawy z dnia 12 lutego 1931 r. o poborze 10% dodatku do niektórych podatków i opłat stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 82) oraz jest potrącalny od dochodu przy wymiarze państwowego podatku dochodowego.

Art. 10.

Upoważnia się Ministra Skarbu do zaliczania na poczet zaliczek, o których mowa w art. 6, dobrowolnych wpłat, uskuteczniamych przez płatników nadzwyczajnego podatku na rzecz Naczelnego Komitetu dla Walki z Bezrobociem przy Prezesie Rady Ministrów.

Art. 11.

Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 12.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie na całym obszarze Rzeczypospolitej z dniem 1 stycznia 1932 r. i traci moc obowiązującą w terminie, który określi rozporządzenie Rady Ministrów.

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 31 sierpnia 1934 r. Nr. 76, poz. 719).

294.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 9 sierpnia 1934 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 17 grudnia 1931 r. o państwowym podatku od energji elektrycznej.

Na podstawie art. 211 § 2 Ordynacji Podatkowej z dnia 15 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 346) ogłaszam jednolity tekst ustawy z dnia 17 grudnia 1931 r. o państwowym podatku od energji elektrycznej (Dz. U. R. P. Nr. 112, poz. 880) z uwzględnieniem zmian wprowadzonych:

1) art. 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 maja 1932 r. w sprawie zniesienia urzędu Ministra Robót Publicznych (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 479);

2) ustawą z dnia 25 stycznia 1933 r. o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. w sprawie ulg dla przedsiębiorstw przemysłowych i komunikacyjnych (Dz. U. R. P. Nr. 18, poz. 118);

3) ustawą z dnia 23 marca 1933 r. o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorjalnego (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 294);

4) Ordynacją Podatkową z dnia 15 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 346),

oraz z nową numeracją artykułów.

Podany w załączniku tekst ustawy obowiązuje od dnia 1 października 1934 r.

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

Załącznik do obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 9 sierpnia 1934 r. (poz. 720).

USTAWA

z dnia 17 grudnia 1931 r.

o państwowym podatku od energji elektrycznej.

Art. 1.

(1) Państwowemu podatkowi od energji elektrycznej podlega energja elektryczna, pobierana odpłatnie na niskiem napięciu przez poszczególnych odbiorców dla celów oświetleniowych oraz dla innych celów, o ile jest mierzona wspólnie z energją dla światła. Podatek wynosi 10% wartości zużytej energji.

(2) Nie podlega jednak podatkowi energja elektryczna, pobierana przez odbiorców dla celów oświetleniowych, mierzona wspólnie z energją elektryczną, pobieraną dla innych celów, o ile na cele oświetleniowe zużywana jest tylko nieznaczna część pobieranej energji. Bliższe w tym względzie przepisy wyda w drodze rozporządzenia Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu.

(3) W gminach miejskich, liczących ponad 25.000 mieszkańców, do określonego w niniejszym artykule państwowego podatku od energji elektrycznej i łącznie z tym podatkiem może być pobrany w razie uchwalenia przez stanowiące organa samorządowe dodatek komunalny w wysokości, nie przekraczającej 25% podatku państwowego; dodatek przypada tej gminie, w której znajduje się miejsce zużycia energji.

(4) Przepis art. 12 ust. 3 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747) uchyla się.

Art. 2.

(1) Od podatku zwolnione jest zużycie energji elektrycznej dla celów własnych:

a) przez władze, urzędy, instytucje i zakłady państwowe, przedsiębiorstwa państwowe niewydzielone oraz Fundusz Kwaterunku Wojskowego,

b) przez władze, urzędy, instytucje i zakłady samorządu terytorjalnego z wyjątkiem przedsiębiorstw samorządowych o charakterze przemysłowym i handlowym,

c) przez przedsiębiorstwo „Polskie Koleje Państwowe" oraz przez przedsiębiorstwo „Polska Poczta, Telegraf i Telefon",

d) przez przedsiębiorstwa, którym udzielone zostały ulgi na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. w sprawie ulg dla przedsiębiorstw przemysłowych i komunikacyjnych (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 329) oraz ustawy z dnia 25 stycznia 1933 r. o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 18, poz. 118).

(2) Od podatku zwolnione jest również zużycie energji elektrycznej na cele oświetlenia ulic i placów publicznych.

Art. 3.

(1) Do opłacania podatku obowiązany jest odbiorca.

(2) Za podstawę do obliczania wartości energji elektrycznej celem wymiaru podatku służy należność, policzona przez zakład elektryczny za tę energję.

Art. 4.

(1) Sprzedawca energji elektrycznej jest obowiązany do obliczania i poboru kwot podatku wraz z dodatkiem komunalnym, przypadającego od odbiorcy, przy regulowaniu przez odbiorcę należności za energję elektryczną.

(2) W razie zaniechania tego obowiązku przez sprzedawcę, służy władzy skarbowej prawo ściągnięcia od sprzedawcy niepobranych przezeń kwot podatku wraz z dodatkiem przy obliczeniu w myśl obowiązujących przepisów kar za zwłokę i kosztów przymusowego ściągnięcia; w tym wypadku służy sprzedawcy prawo poszukiwania od odbiorcy sum, zapłaconych za odbiorcę.

(3) Na pokrycie kosztów poboru podatku sprzedawca uprawniony jest do potrącania na swoją korzyść 2% pobranej kwoty podatku wraz z dodatkiem komunalnym.

(4) Przepisy o sposobie obliczania i poboru podatku, środkach prawnych, służących stronie przeciwko obliczeniu lub poborowi podatku, o sprostowaniu obliczenia i dodatkowym wymiarze podatku przez urząd skarbowy, wreszcie o terminie i trybie wpłacania sum, pobranych przez sprzedawcę tytułem podatku, do kasy skarbowej, względnie sum, dodatkowo wymierzonych, wydaje Minister Skarbu w drodze rozporządzeń.

(5) Do przekazywania przez kasy skarbowe związkom samorządowym pobranych na ich rzecz dodatków ma zastosowanie art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 106, poz. 884).

Art. 5.

(1) Sprzedawca energji elektrycznej może poszukiwać podatku od uchylających się od jego płacenia odbiorców w tym samym trybie i z temi samemi skutkami, jak przypadających mu za sprzedaną energję elektryczną należności.

(2) Sprzedawca może również stosować te same rygory, jakie służą mu na podstawie zawartych umów lub z mocy prawa odnośnie do niepłacących należności za energję elektryczną odbiorców; w szczególności służy sprzedawcy prawo przerwania dostawy energji elektrycznej.

(3) W wypadku uiszczenia przez odbiorcę części należności za pobraną przezeń energję elektryczną uważa się, iż 10% wpłaconej sumy uiścił odbiorca jako podatek. Stosuje się to również do ugód, zawartych przez dostawcę z odbiorcą sądownie lub pozasądownie.

Art. 6.

Podatek wraz z dodatkiem komunalnym, nie wpłacony do kasy skarbowej w terminie, określonym na podstawie art. 4, będzie ściągany w drodze przymusowej przy pobraniu kar za zwłokę i kosztów egzekucyjnych stosownie do ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 721), zmienionej rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 maja 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 401).

Art. 7.

(1) Od państwowego podatku od energji elektrycznej zwolnieni są odbiorcy na terenie województw: wołyńskiego, poleskiego, nowogródzkiego, wileńskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego oraz z województwa pomorskiego powiatów: morskiego, kartuskiego, kościerskiego, tczewskiego, gniewskiego, chojnickiego i miasta Gdyni na przeciąg lat 10 od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

(2) Rada Ministrów może na wniosek Ministra Skarbu, przedstawiony w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu, okres ten przedłużyć.

Art. 8.

Do państwowego podatku od energji elektrycznej nie pobiera się 10% dodatku, opłacanego w myśl ustawy z dnia 12 lutego 1931 r. o poborze 10% dodatku do niektórych podatków i opłat stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 82).

Art. 9.

Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych oraz Przemysłu i Handlu.

Art. 10.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1932 r. i obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej z wyjątkiem województwa śląskiego, traci zaś moc obowiązującą w terminie, który zostanie określony przez rozporządzenie Rady Ministrów.

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 31 sierpnia 1934 r. Nr. 76, poz. 720).

295.

OBWIESZCZENIE KOMISARZA GENERALNEGO POŻYCZKI NARODOWEJ

z dn. 22 sierpnia 1934 r.

w sprawie skupu i zastawu obligacyj Pożyczki Narodowej w wypadkach losowych.

Na zasadzie § 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 25.5. 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 416) o wydawaniu obligacyj 6% Pożyczki wewnętrznej oraz zasadach ich obrotu i w związku z p. 1 lit. 7 obwieszczenia mego z dn. 8 sierpnia 1934 r. o przelewach obligacyj Pożyczki Narodowej — podaję do wiadomości, że skup lub zastaw obligacyj Pożyczki Narodowej zostanie umożliwiony subskrybentom:

a) w wypadkach całkowitej utraty przez nich środków egzystencji,

b) w razie zniszczenia ich majątku na skutek klęsk żywiołowych,

c) w ciężkich wypadkach losowych.

Zezwolenia udzielane będą na podstawie umotywowanych podań, skierowanych do mnie, przyczem w podaniach należy wymieniać numery i odcinki obligacyj Pożyczki Narodowej, przeznaczonych do sprzedaży lub zastawu oraz wyraźnie wskazać czy petent stara się o skup czy zastaw obligacyj.

Zgodność przytoczonych w podaniu motywów z faktycznym stanem rzeczy powinna być stwierdzona:

1) w podaniach pracowników państwowych, samorządowych, przedsiębiorstw państwowych i samorządowych — przez ich władze służbowe,

2) w podaniach rzemieślników — przez Izby Rzemieślnicze,

3) w podaniach przemysłowców i kupców— przez Izby Handlowo-Przemysłowe,

4) w podaniach rolników—przez Izby Rolnicze, ewentualnie przez urzędy gminne,

5) w podaniach właścicieli nieruchomości — przez Polski Związek Zrzeszeń Własności Nieruchomej Miejskiej w Polsce,

6) w podaniach lekarzy — przez Izbę Lekarską,

7) w podaniach adwokatów — przez Radę Adwokacką,

8) w podaniach notarjuszy i pisarzy hipotecznych — przez Związek Notarjuszów i Pisarzy Hipotecznych,

9) w podaniach architektów—przez Związek Stowarzyszeń Architektów Polskich,

10) w podaniach pracowników umysłowych prywatnych — przez Rady Okręgowe Unji Związków Zawodowych Pracowników Umysłowych,

11) w podaniach pracowników fizycznych bezrobotnych — przez Urzędy Pośrednictwa Pracy,

Do stwierdzenia motywów podań we wszystkich wyliczonych wypadkach jak i w wypadkach niewymienionych, powołane są również lokalne władze administracyjne. Petent więc może w celu otrzymania stwierdzenia zgodności motywów z faktycznym stanem rzeczy odnieść się po opinję albo do wymienionych związków i instytucyj albo do lokalnych władz administracyjnych.

W razie przychylnego załatwienia podania petent otrzyma odemnie zawiadomienie, dokąd winien się udać w celu dokonania sprzedaży lub zastawu obligacyj Pożyczki Narodowej. Skup obligacyj odbywać się będzie po kursie 96 za zł 100,— im. wart. plus kupon bieżący — zastaw obligacyj po kursie 60 za zł 100,— imiennej wartości.

Komisarz Generalny Pożyczki Narodowej:
(—) *Minkowski.*

296.

OBWIESZCZENIE URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA

w sprawie obligacyj 4% Premjowej Pożyczki Dolarowej Serji III.

Urząd Długów Państwa podaje do wiadomości numery obligacyj 4% Premjowej Pożyczki Dolarowej serji III-ej, na które padły wygrane w dniu 2 lipca 1934 r.

12 000 dol.

1 147 031

3 000 dol.

398 168	1 276 445

1 000 dol.

250 284	585 290	1 410 693
483 918	694 585	1 472 740
	716 583	

500 dol.

208 227	301 300	730 199	1 037 531	1 099 460
227 348	502 790	941 594	1 097 570	1 493 500

100 dol.

3 199	263 292	497 896	1 039 486	1 309 058
31 386	270 404	498 015	1 040 289	1 321 053
43 960	277 212	512 013	1 043 831	1 352 968
57 474	315 572	520 461	1 050 783	1 375 001
64 239	337 939	562 766	1 078 765	1 405 010
101 558	357 117	578 370	1 113 963	1 418 458
129 798	371 851	637 591	1 166 724	1 420 829
135 527	372 472	736 302	1 168 872	1 440 634
139 481	379 473	764 382	1 196 400	1 465 007
164 278	381 322	798 223	1 229 590	1 475 934
194 669	388 138	840 761	1 247 856	1 493 859
207 235	397 790	868 123	1 272 769	
237 872	399 116	880 752	1 277 779	
238 690	481 572	895 328	1 282 889	
238 978	493 775	955 968	1 289 811	
258 472	496 144	1 001 074	1 305 587	

Ogółem wylosowano 95 premij na sumę 37 500 dolarów.

297.

OBWIESZCZENIE URZĘDU DŁUGÓW PAŃSTWA

w sprawie obligacyj 3% Premjowej Pożyczki Budowlanej Serji I.

Urząd Długów Państwa podaje do wiadomości numery obligacyj 3% Premjowej Pożyczki Budowlanej Serji I, na które padły wygrane w dniu 1 sierpnia 1934 r.

250 000 zł.

577 895

50 000 zł.

417 779

po 10 000 zł.

10 852	149 775	375 851	532 452	874 325
74 391	157 288	429 250	711 881	996 570

po 1 000 zł.

52 369	298 802	515 482	732 920
54 518	298 950	522 881	761 176
61 434	311 199	537 013	769 717
65 184	313 829	537 805	774 442
67 620	328 749	549 697	798 982
69 438	344 175	552 065	803 091
75 935	354 875	566 179	804 485
77 262	379 295	568 365	809 831
78 855	391 070	570 154	812 006
80 997	391 242	574 578	814 515
85 568	411 976	580 865	846 714
87 754	414 215	593 875	868 285
91 816	426 752	597 745	871 047
110 622	427 492	601 160	882 211
111 025	436 789	603 415	882 547
143 588	438 079	614 040	887 748
175 786	441 985	627 556	922 345
199 697	474 193	641 044	933 992
204 133	475 067	648 545	936 042
226 127	478 537	654 038	939 960
245 133	484 800	669 690	953 540
271 545	487 454	678 324	960 080
271 957	500 186	682 427	974 719
290 310	500 542	703 452	985 225
296 064	510 562	730 884	990 962

Ogółem wylosowano 112 premij na sumę 500 000 zł w złocie.

KOMUNIKAT

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że w okręgu administracyjnym Izby Skarbowej w Krakowie zaginęła w związku z powodzią urzędowa plombownica systemu inż. Chromińskiego Nr. 1573/3073, oddana do użytku stałego nadzoru rafinerji olejów mineralnych w Klęczanach.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że w okręgu administracyjnym Izby Skarbowej w Poznaniu zaginął w dniu 27 czerwca 1934 r. nieużywany kwitarjusz 5 Urzędu Skarbowego w Poznaniu, oznaczony Serją I i zaopatrzony numeracją od 731201 do 731300, z którego 40 kwitów było ostemplowanych pieczęcią urzędową. Ministerstwo Skarbu unieważnia powyższe blankiety pokwitowań.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że w okręgu administracyjnym Izby Skarbowej I we Lwowie skradziono poborcy skarbowemu 2 Urzędu Skarbowego we Lwowie 2 kwitarjusze sekwestratorskie S. H. Nr. 423101 do 423200 i Nr. 423201 do 423300. Ministerstwo Skarbu unieważnia powyższe blankiety pokwitowań.